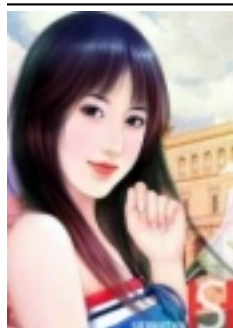

Sự Trở Lại!!! (Cú Ngã Nước 2)

Contents

Sự Trở Lại!!! (Cú Ngã Nước 2)	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	14
6. Chương 6	16
7. Chương 7	18
8. Chương 8	21
9. Chương 9	23
10. Chương 10	25
11. Chương 11	27
12. Chương 12	29
13. Chương 13	31

Sự Trở Lại!!! (Cú Ngã Nước 2)

Giới thiệu

-Hải My: Con gái độc nhất của Hồng Anh và Triệu Quang. Tính cách giống mẹ, ngoại hình miễn chê

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/su-tro-lai-cu-nga-nuoc-2>

1. Chương 1

Harey, 1 buổi chiều đầy nắng, những tia nắng như những sợi chỉ mỏng manh kéo dài từ bầu trời và ban phát ánh sáng cho nhân gian, từng cơn gió nhẹ thoảng qua làm lay động những hàng cây, khiến lá cây vi vu xào xạc trong gió, những cánh chim chao liệng, tung bay trên nền trời trong xanh cao vợi vợi. Mùi phấn

hoa nhẹ nhàng trong không gian khiến lòng người nhẹ nhàng, khoan khoái hơn. Trong 1 khung cảnh đẹp đẽ và thơ mộng như vậy, 1 trận rượt đuổi hò hét vang ầm.

-Con nhỏ kia, có đứng lại không thì bảo?

-Đứng lại, đứng lại mau...

1 đoàn nữ sinh đang đuổi theo 1 thiếu nữ. Vừa đuổi, vừa hò hét đầy sức sống (đ/g: Có mà mệt chết!). Thiếu nữ vừa chạy vừa biện hộ ồ ồ

-Các bằng hữu...chỉ đùa chút thôi mà!...Làm ơn...tha cho tôi đi

Vừa nói vừa chạy trốn chết. 1 lúc lâu sau, không biết là bao lâu nhưng những đợt hò hét cũng kết thúc trả lại sự tĩnh lặng và bình yên cho ngôi trường như từ trước vẫn có (đ/g: có nhầm chỗ nào không?). Đang cười đắc ý quay đi, chợt cô thiếu nữ vừa bị truy sát vừa rồi đụng ngay vào 1 bức tường...ừm...bằng thịt. Và “Rầm”, cái bàn tọa của cô ‘nhẹ nhàng’ an vị trên nền gạch lạnh lẽo

-Oa...Nhiều sao quá!...Nhưng đã tới đâu?

Cô còn đang bận quay cuồng với cái đầu đang đảo điên thì 1 giọng nói rất nam tính và đầy quan tâm vang lên

-Cô bé! Em không sao chứ?

Tiếp theo là 2 cánh tay rắn chắc cầm lấy bắp vai cô rồi kéo cô đứng dậy. Lúc này cô mới nhìn rõ người con trai trước mặt. Anh chàng này rất cao, cao hơn cô gần 1 cái đầu trong khi cô cũng cao tới 1m72 rồi, chắc anh cao khoảng 1m88. Làn da màu đồng khỏe mạnh, mái tóc cắt tỉa gọn gàng, vầng trán cao, lông mày rậm, đôi mắt sắc bén với con ngươi màu đen sâu thẳm khiến người khác như bị chìm đắm vào đôi mắt đó, sống mũi cao thẳng với đôi môi mềm mại. Anh khẽ nhếch miệng tạo thành 1 nụ cười quyến rũ, nó khiến cho cô cảm thấy chói mắt hơn là ánh sáng ngoài kia. Thấy cô nhìn mình, anh lại càng cười rực rỡ hơn

-Cô bé! Em không sao chứ?

Lúc này cô mới định thần lại, khuôn mặt trắng mịn ửng hồng. “Mình trở thành kẻ mê zai từ lúc nào thế?”-Cô thầm mắng bản thân mình nhưng khi nghĩ lại màn va chạm lúc nãy thì khuôn mặt cô thay đổi nhanh hơn cả lật sách. Từ ngưỡng ngùng chuyển sang giận dữ và cuối cùng là phẫn nộ

-Sao với trắng gì ở đây? Đau chết người ta rồi nè-Và bài ca cách mạng mang đầy tính nhân văn và triết lý của cô đề tuôn ra rất hùng hồn và mạnh mẽ-Bộ anh bị đui hả? Hay đi đường không mang theo mắt? Không thấy bản cô nương đang đi ngược đường sao? Là con trai thì phải biết nhường nhịn phụ nữ, đàn bà, con gái và trẻ em chứ? Hay là anh bị thiếu năng? Nếu thế thì cũng dừng ra đường gây họa cho người khác chứ? May là hôm nay chỉ va chạm nhẹ chứ nếu không thì anh có mấy cái mạng cũng không đủ đền bù cho tôi đâu...

Tiếp theo là 1 chàng diễn văn hùng hồn nữa (Đ/g: T/g có nói quá không thế?) Cuối cùng, khi cô phải dừng lại lấy sức thì phát hiện, người con trai đó vẫn đang đứng nhìn cô, không phải vẻ kinh ngạc hay sợ hãi mà đơn giản là hứng thú. Cô có cảm giác như cả người mình đều bị đôi mắt sắc bén đó nhìn thấu. Khóe môi anh lại nhếch lên 1 nụ cười gian xảo. Cô tái mặt

-Cười...cười gì mà cười?...chưa thấy mỹ nữ bao giờ à?-Cô hơi run rẩy lùi lại phía sau 1 chút-anh...anh tưởng mình...đẹp trai thì giỏi lắm sao?...đẹp trai thì...

Cô còn chưa nói hết thì có 1 vật thể bay không xác định lao tới phía cô, cô nhanh chóng cúi người, vật thể bay hạ cánh ngay trên bộ đồng phục của người con trai đối diện. Là 1 cái nghiên mực, đảm bảo là vừa lấy từ phòng thư họa

-hú hồn! May mà mình vô công thâm hậu có cảnh giới cao, không thì...

Lại lần nữa cô bị bắt lời bởi 1 vật thể bay không xác định. Nó hạ cánh ngay trên đầu cô và điều đáng buồn là

-AAAAAAAAAAAAA! Rẻ lauuuuuuuuuuuuuuuuuuu!

Anh chàng đối diện càng cười đến sáng lạn. Cô tức giận quay lại quát lớn

-Kẻ nào dám cả gan...

Và lần này cô cũng hòng khi đứng trc mặt mình là những khuôn mặt thân thiện và vô cùng quen thuộc-nữ sinh cùng lớp cô.

-Haha! Hôm nay thời tiết thật là tốt! Haha...

Cô vừa cười vừa lui lại chuẩn bị chuồn. Đám nữ sinh cũng cười đến run rẩy cả ng

-Haha! Thời tiết thật tốt

-Rất thích hợp để rèn luyện gân cốt!

-Có phải vậy ko, Hải My đáng mến!

1 loạt những giọng nói như chim oanh trên cành cây cao cất lên từ những “thục nữ”. Họ cười nhưng đôi mắt lại như hình viên đạn lao thẳng về phía cô. Họ cùng xông lên, sau 1 hồi vật lộn đầy khốc liệt, cô bị khiêng đi. Họ hành động liền mạch, dứt khoát mà ko hề đếm xỉa tới những lời “khóc lóc” thảm thiết, cầu xin tha thứ của cô.

-Huhu! My biết lỗi rồi mà, tha cho My đi. Lần sau My ko dám nữa

“Nghĩ mà ứ! Mình chỉ nói anh Min Ho tới Harey chứ có kêu họ bỏ tiết đâu? Tự họ bỏ tiết rồi lại còn đổ thừa ỉnh. Bất công!” Cô ầm ứ biện minh ỉnh nhưng có trăm lá gan cô cũng ko dám nói ra nửa chữ. Hậu quả cuối cùng là cô bị phạt dọn dẹp đồng học bạ của mấy học sinh lớp 12. Và vô tình, 1 tập học bạ rời khỏi cả chồng học bạ. tấm bìa bi lật mở, 1 bức ảnh 1 cậu con trai đập vào mắt cô

-Oa...đẹp trai quá...ủa? đây ko phải cái tên mình đựng hồi nãy sao?

Cô cười xảo trá cầm tập học bạ lên xem lấy xem để “Thì ra tên là Trần Quốc Huy...ừm...cái tên cũng ko tồi”. Vươn vai, kết thúc 1 ngày làm công ko lương, cô nhanh chóng rời khỏi trường học. Vừa chạy ra cổng trường, cô vừa cười, cười đến xảo trá, nụ cười khiến ng khác phải ngay lập tức tự hỏi “nhỏ này bị thần kinh?”

Vẫn cái điệu người đuổi ta chạy, Hải My luôn trở thành tâm điểm của các cuộc bạo loạn. Nếu hỏi đến Harey bạn ấn tượng nhất điều gì? Thì 100% mọi ng đều đáp rằng: Ở Harey luôn có những cuộc thi marathon kinh điển. Hải My vẫn chạy và cô lại vô tình gặp cái tên mà mấy hôm trc mình đựng phải-Trần Quốc Huy. Huy nhờ có cái ‘mặt tiền’ bắt mắt nên anh luôn đc ‘bao bọc’ bởi những hàng rào ng toàn mĩ nữ. “Hứ! Ngứa mắt thế ko biết? Nếu ko phải vì cái mặt của anh thì tui đã cho anh tàn đời rồi!”-Hải My vừa nhìn vừa nghĩ. Rồi thì cô cũng vẫn tiếp tục cuộc chơi đuổi bắt của mình

Sáng hôm sau, My mặc cái áo trắng và cái quần đen đóng hộp tử tế, tóc thì búi thành 1 chỏm rồi ngồi cùng Hà Hương-Bạn cùng lớp-trên ghế đá dưới gốc bàng. Hôm nay con nhỏ này yêu đời đến kinh ng, vừa ngồi, vừa nói chuyện lại còn hát nữa chứ. Bỗng dưng ko biết thằng bé (ý là Quốc Huy ấy ạ) từ đâu xuất hiện ngồi phịch cái xuống ngay cạnh Hà Hương làm những cảm xúc đang dâng trào trong My tụt xuống tới âm luôn. Ầm ứ, con bé bỏ mặc 2 ng để họ có ‘ko gian riêng’ rồi đi xuống canteen, vừa lúc gặp lũ bạn của nhỏ. Đám bạn của nhỏ cũng chẳng có bao nhiêu ng. 3 cô gái Phương Doanh, Thảo Uyên và Huyền Anh cùng 2 chàng trai Phạm Tuấn và Quang Minh. Mấy ng bọn họ chơi với nhau từ khi còn bé nên tình cảm cũng gọi là có chút thân thiết mặc dù tuổi tác có hơi chênh lệch chút. Thế nên trong nhóm cũng có vài đôi : Minh+Anh và Tuấn+Uyên

-Nè! Sao có mình u thế? Phương Doanh đâu?

My còn chưa kịp ngồi xuống thì Tuấn đã chen hòng hỏi luôn

-ukm, nhỏ này đâu rồi? Mọi khi có vụ ăn uống nào là ko thể bỏ qua nó cơ mà. Lạ

Minh cũng giật mình thêm câu nhận xét thâm thúy. Thấy vậy, Uyên cũng bĩu môi

-Có gì mà lạ chứ? Nghìn phần trăm là đang ở trong lớp chiến tranh lạnh với thằng cha Toàn chứ ko sai đc

Cả lũ còn đang cười phá lên thì thấy Doanh tức tối đi ra với vẻ mặt bằng bằng sát khí. Tới bàn của nhóm bạn, nhỏ ko thèm chào hỏi gì cứ ngồi mà oanh tạc đám thực phẩm của đám bạn. Chỉ hơn 5p, nhỏ đã xơi hết 5 hộp kem, 2 chai salt lemon, 4 cái xúc xích cùng 3 cái hăm-bơ-gơ. Cả lũ nhìn nó với ánh mắt e ngại, kinh ngạc cùng thán phục. Uyên nuốt nước miếng hỏi

-Nè, mi làm sao vậy? ăn từ từ thôi, bội thực bây giờ

-Tao đang ức chế, nếu ko ăn tao ức chết luôn...thằng chó chết

Doanh vừa ăn vừa ***, ánh mắt nhìn đồng thực phẩm như thể chúng là kẻ thù ngàn đời của cô vậy.

-Ôe, bà ko nói thì ai mà hiểu đc?

Doanh lắc lắc đầu rồi tiếp tục ăn. Mọi ng 2 mặt nhìn nhau xong rồi cùng lao vào oanh tạc cùng nhỏ. Nhưng trong khi mọi ng cùng chăm chỉ chiến đấu thì My lại ngồi ngơ ngẩn, thần thờ. Doanh hươ tay trc mặt My rồi gọi nhỏ mấy câu những nhỏ vẫn ko có phản ứng gì.

-Con bé này làm sao thế?

Cả bọn cùng lắc đầu lia lịa rồi lại quay qua nhìn My với ánh mắt thắc mắc, hoài nghi rồi cả tò mò nữa. Doanh ko chịu nổi việc mình bị làm ngơ, cô nàng đặt hộp kem lạnh lên má My

-Nè! Tương tự chàng nào mà nặng đứ vậy?

-Oái! Lạnh!

My giật mình đưa tay lên lấy hộp kem ra khỏi má mình rồi bắt đầu...ăn

-Nè! Rốt cuộc là chàng nào thế?

-Ko biết ai lại xui xẻo rơi vào tay nhỏ này ko biết

My ăn xong hộp kem thì cười te tón với mọi ng

-Mặc kệ tui! Đến lúc mọi ng khắc biết thôi

Nói xong nhỏ phui mông đứng dậy chạy thẳng ra khỏi canteen. Bỏ mặc đám bạn còn đang lơ mơ nhưng ai cũng cùng 1 ý nghĩ “Bệnh điên tái phát”. My vừa chạy vào lớp vừa đeo headphone, chợt nhìn thấy Quốc Huy đang đi dưới sân trg, cô cười nhếch mép rồi bay thẳng tới chỗ Hà Hương

-Hương có số đt của cái anh khi nãy ko?

-Ai? Trần Quốc Huy à? Có. Đây này

-Thanks!

Nhỏ cười gian và đầy âm hiểm nhìn dãy số nổi trên màn hình đt. Vừa về tới nhà là cô nàng chạy thẳng lên phòng đóng cửa cái rầm rồi ở trong phòng suốt cả ngày. Mặc ọi ng gọi nó ý ới xuống ăn cơm nó cũng chẳng thèm lộ mặt ra, chỉ nói vọng lại 4 từ “Con ko ăn đâu”. Bố mẹ nó cũng chẳng nói gì, họ cũng biết nó đang ở cái tuổi biết yêu biết giận, nên cũng khá thoải mái với nó. Nó gọi ngay cho Doanh báo 1 thông tin vô cùng quan trọng “Tui mệt, ko tới LC (Love Coffee) đâu. Mấy bà chơi vui về nhá” Gọi xong nó chẳng thèm chờ Doanh trả lời đã nhanh như phóng điện cắt đt rồi quay ra cười nham nhở

-Hà hà! Lần này mi toi ồy nha. Ha ha...

Nói rồi con bé bắt đầu dùng những đầu ngón tay ngọc ngà như châu báu của mình bấm liên tục trên bàn phím

-xin lỗi, cho em hỏi đây có phải số của anh Huy ko ạ?

“Ừm, đúng rồi. Em có chuyện gì sao?”

-Dạ, cũng ko phải chuyện lớn. Chỉ là em muốn kết giao với anh thôi

Tin nhắn đc gửi đi nhưng My chờ mãi mà ko thấy hồi âm. Cô nàng đang tức tối chuẩn bị lên giường đi ngủ thì “Tinh...tinh...tinh...”. Đt của cô báo có tin nhắn tới. Bằng 1 tốc độ nhanh nhất, cô chụp lấy cái đt rồi mở ra xem tin nhắn tới

“Ừm, vậy em là ai?”

-Em tên Hải My, em học lớp B ấy ạ

“Anh có biết em ko?”

-Ko biết mới phải làm quen chứ anh

“Ko, ý anh là anh và em có gặp qua chưa? Bởi anh thấy cái tên của em khá quen”

-Dạ, em là con nhỏ hôm nay ngồi cùng Hà Hương trên ghế đá đó, anh còn nhớ chứ?

“À, Anh nhớ rồi. Cô bé hôm nay ngồi hát ấy phải ko?”

-Vâng, em chính là cô bé đó đấy ạ

“Ừm. Thế em ăn tối chưa? Mà hôm nay thứ 7 mà ko đi đâu chơi à?”

-Dạ, em ăn rồi. Tại em thấy nt với anh vui hơn đi chơi nên em ko đi. ^^ . Còn anh?

“Anh cũng vậy thôi”

-Hi. Thui! Lúc khác nói chuyện tí nha anh. B Anh

“Ừm, B em”

Ném đt lên giường, rồi nằm ngả ra chiếc giường rộng lớn mà êm ái của mình, My nhìn trần nhà màu hồng rồi cười khúc khích

-Cũng ko phải chuyện gì quá khó khăn. Keke

Sau những chàng cười man rợn, My dần dần chìm vào giấc ngủ. cô nàng đang mong mau chóng tới thứ 2, cô có cảm giác mọi chuyện sẽ trở nên rất thú vị. Cứ như vậy, cô đi ngủ với nụ cười trên môi.

2. Chương 2

Sáng thứ 2, những chú chim hót vang trên cành cây cao, những tia nắng của mặt trời chưa đến mức nóng nực và khó chịu. Bầu ko khí trong lành khiến con ng cảm thấy khoan khoái. Trên hành lang lớp 11B học viện Harey, Hải My tung tăng nhảy chân sáo tới lớp rồi xuống canteen tập hợp điểm danh. Vừa thấy nhỏ lò dò xuất hiện, Uyên chớp ngay

-Ê ku. Mệt mỗi thế nào rồi?

-Chuyện nhỏ thôi! Hải My ta là con gián đập còn ko chết huống chi chút mệt mỗi đó

-Uyên à, em hỏi làm chi? Nhìn cái mặt nhỏ cũng biết nhỏ còn tràn đầy sức sống lắm

-Hi. Em nào dám qua mặt Tuấn đại ca chứ?-My xun xoe nịnh nọt Tuấn-Mà 2 nhỏ kia đâu?-Nhỏ lại quay ngoắt sáng phía Thảo Uyên nghi ngờ

-chị Huyền Anh đi cùng anh Minh đi đâu rồi ấy, còn nhỏ kia thì đang bão tuyết sa mạc với lão Toàn trên lớp ấy á. Cũng chẳng biết lại là chuyện gì nữa

-Pó tay. Mà ở sa mạc cũng có bão tuyết hả? Mới nghe lần đầu nha-Uống 1 ngụm sữa nóng, My đều đều nói-Mà tui cũng có chuyện muốn nói nha. Hiện tui đang chờ chàng mới đó

Ngụm sữa Uyên chưa kịp uống đã chuyển rời hoàn hảo cho My. My hét thảm vội vàng lấy giấy ăn lau mặt rồi rửa

-Bà làm cái gì vậy hả? Thật là mất vệ sinh, hừ. Mất hết cả hình tượng

-Ku vừa nói là sự thật ấy hả? Đối tượng xấu số là ai thế?

-ko. Chưa đến lúc thu hoạch mà!

Nói rồi nhỏ bỏ đi, chắc đi thay quần áo. Uyên thì ngơ ngác nhìn nhỏ với ánh mắt ái ngại. Cô nàng cùng Tuấn lại quay mặt nhìn nhau rồi lại cười bất đắc dĩ.

Hết tiết 3, My cùng bạn học đi WC, đến chỗ hành lang đột nhiên từ đâu 1 cục thịt to ùng rớt xuống trước mặt. À! Ra là Huy. Trong tình trạng mệt mỏi không chịu nổi, cái mặt My nhăn nhó nhưng vẫn phải nhún 1 nụ cười như hoa héo.

-Hi! Em giúp anh 1 việc nhé

-Việc gì vậy?

-À. Giúp anh chép Sử nha! Tiết sau anh phải nộp rồi mà bây giờ anh lại bận quá nên...

Khuôn mặt My tái mét, thực sự nhỏ đã không thể nhịn nổi nữa. Nhỏ chẳng thèm suy nghĩ phải trái trước sau gì giật ngay quyển vở của Huy: "OK" nói rồi nhỏ chạy thẳng vào WC nữ. Huy cùng đám bạn nhìn lại thì phá lên cười. Nhỏ mặc kệ, chẳng lẽ đi WC cũng là chuyện buồn cười thế sao? Nếu không đi WC thì ai lớn được lên, cơ thể làm sao phát triển được? Sau khi từ WC đi ra, khuôn mặt My đã hồng hào trở lại. Nàng nhẹ nhàng, khoan khoái rồi đi nhanh vào lớp chép bài cho chàng. Nàng vừa chép xong thì em dễ dàng yêu có hình mèo kitty của nhỏ reo vang "...I hate this love song..."

-Em chép xong rồi đó, lát anh xuống lấy đi nha!

Bên kia đầu dây 1 giọng nói có vẻ nam tính truyền tới "Lát nữa anh về rồi, em hộ anh nộp cho lớp trưởng lớp anh luôn đi"

Nhỏ cúp máy rồi lao ra khỏi lớp. Nhỏ tiến lại gần Huy, đặt quyển vở vào tay hắn rồi quay đi luôn. Hắn gửi tin nhắn "thanks" nhỏ nhưng nhỏ không reply lại cho hắn. Nhỏ vẫn ngồi dưới gốc bàng tán phét với đám bạn của nhỏ. Cả lũ bạn nhỏ âm ỉ với những ý tưởng về việc đi nghỉ cuối tuần nhưng nhỏ vẫn ngồi im lặng, thần thờ như ngất mồm. Nhưng những việc ấy cũng chỉ xảy ra được vài hôm rồi mọi chuyện lại đầu vào đấy, và cũng không biết từ khi nào, ánh mắt của nhỏ bắt đầu nhìn chàng nhiều hơn. Nhỏ cảm thấy sợ hãi và bắt đầu trốn tránh, từ những tin nhắn, tới việc gọi điện hay gặp mặt. Bất kỳ những gì có liên quan tới hắn nhỏ đều tránh xa. Nhưng số đời trở trêu, nhỏ càng cố trốn tránh thì hắn lại càng thường xuất hiện trước mặt nhỏ. Đành chịu vậy, nhỏ bắt đầu từ từ cảm nhận hắn, đón nhận hắn, như thế có lẽ thoải mái và dễ dàng hơn với nhỏ. 2 người có vẻ đặc biệt hơn những đôi bình thường, họ thường tỏ ra tình cảm ở...WC. Cứ mỗi lần đi WC nhỏ lại gặp hắn và cứ mỗi lần như thế, nhỏ lại khẽ nắm lấy bàn tay hắn từ phía sau rồi khẽ vuốt nhẹ sống mũi hắn, không thì lại vuốt má hắn. Và những hành động đó giữa họ cũng trở thành thói quen khiến hắn cũng chẳng lấy gì làm lạ. 1 lần, nhỏ không làm như vậy nữa mà chỉ đón đến đi nhẹ nhàng sau hắn.

-Hơ! Nhỏ kia đâu rồi nhỉ? Sao không thấy mặt mũi đâu nhỉ?

-Nhỏ nào?

Lại Huy-Bạn của Quốc Huy và cũng là anh trai nhận của Hải My, vừa tỏ ra âm hiểm vừa tỏ ra khó hiểu nhìn thẳng bạn chí cốt.

-À...Không...Làm gì có nhỏ nào

Hải My đi phía sau tùm tùm cười rùi giơ tay bịt mắt hắn. Quốc Huy hơi hoảng 1 chút nhưng khi nhận ra mùi hương quen thuộc hàng ngày, thật nhẹ nhàng, đôi bàn tay ấy thật mịn và cũng...thật ấm

-Hải My! Anh biết là em mà

-Sao anh biết vậy?-Nhỏ bịt môi buột tay ra còn hắn chỉ cười mà không nói gì-Anh nói đi, sao anh biết vậy?

Nhỏ nắm lấy tay hắn và làm nũng như 1 đứa con nít nhưng hắn vẫn chỉ cười mà không nói gì. Bất lực, nhỏ khoác tay hắn ra canteen vừa đi vừa nhong nhèo hắn, còn hắn thì véo mũi nhỏ. Cả canteen nhìn họ với những ánh mắt đầy cảm xúc phức tạp cùng hỗn độn.

Chẳng mấy chốc, thời gian dần dần trôi qua như trôi đi. Trái tim nhỏ cũng dần hướng về phía hắn, vì hắn mà trở nên loạn nhịp nhưng nhỏ vẫn là 1 cô bé ngây thơ và trong sáng. Nhỏ được gia đình bảo bọc nên không hiểu 2 từ "tình yêu" nghĩa là gì. Nhỏ chỉ biết, khi không gặp hắn thì nhỏ thấy nhớ vô cùng, khi nhìn thấy hắn thì nhỏ sẽ cảm thấy cuộc sống thật tươi đẹp. (t/g: Ôe, My tỷ đang tương tư. *Hổ hổ*)

Trong khi My còn đang bận tương tư trong xô phòng thì Quốc Huy đang ngồi nhâm nhi ly coffee bên em laptop. Thỉnh thoảng, khúc miệng hắn lại hiện lên 1 đường cong tuyệt mỹ. Hắn cười như tâm thần trước màn

hình laptop, hần chuyên chú cười mà ko hề hay biết, mẹ mình đang đứng ngay bên cạnh.

-Ai chà! Có vẻ con đang rất vui nhỉ? Sao? Nói cho bà già này nghe 1 chút đc ko?

-Ồ mẹ, mẹ vào từ khi nào thế?-Q.Huy quay lại nhìn mẹ mình, trên khuôn mặt vẫn 1 nụ cười sáng lạn. Nhìn thấy nụ cười nham hiểm của mẹ, hần hơi giật mình (t/g: Q.Huy ca có tật giật mình. Keke) rồi thì 2 má hần hơi ửng hồng. (T/g: hơi ửng do da mặt quá dày hả Q.Huy ca? *mắt chớp chớp*-Q.Huy *mắt xet điện*)

-Ôi! Cái thân già này thật vô phước. Con trai ng ta thì lo báo hiếu mẹ già, con trai mình thì đem mẹ già ném tới tận Châu Phi mất rồi. Aiz

-mẹ. Sao mẹ có thể nói thế đc?

-Thế anh có chịu nói cho bà già này nghe ko? Hay là để bà già này...(t/g:Trần phu nhân là ác nhân*xách dép, chạy*)

-Đc rồi! Con nói...con nói là đc chứ gì?

Và rồi Q.Huy thành khẩn khai báo, nhằm mong nhận đc sự khoan hồng từ mẹ già. Mẹ hần vừa nghe vừa gật gù lại vừa cười tủm tỉm. Hần thì choáng váng nhưng vẫn nghiêm túc thực hiện việc đầu thú của mình.

*****8888

Những tháng ngày chơi bời từng bừng khói lửa của đám học sinh cũng dần trở nên ít đi. Kì thi mỗi học kì lại tới. Mặc cho ko khí ngày càng trở nên lạnh lẽo. Mùa đông khắc nghiệt khiến đám học sinh đã lười lại càng lười thêm. Trừ 1 vài trường hợp đặc biệt. VD như bạn Hải My của chúng ta, nàng vẫn rất chăm chỉ. Mỗi ngày dù trời mưa hay trời bão, dù trời tuyết hay trời hanh, nàng vẫn ung dung tự tại, ngồi trong phòng hay bất kì đâu cùng em để thân thương, gửi những dòng tin nhắn đầy tình cảm sâu sắc của mình tới ng con trai đang ngự trị trái tim mình.

-Anh đang làm gì zỏ?

“Anh đang nt với em mà”

-Thế anh ko học bài à? Năm nay anh là cuối cấp òy lê?

“Ừm. Nhưng anh học ko vào. Với lại anh thấy nt với em vui hơn”

-Thiệt ko zậy? Anh dẻo miệng thế cô nào mà chẳng chết. Bảo sao đám con gái thích anh thế

“Em cứ nói quá. Miệng ko có xương nên dẻo là cái chắc rùi”

-Nhưng miệng có răng mừ

“À ừ. Nhưng mừ răng có cứng bằng xương đâu?”

-Chỉ cứng hơn thui hả anh?

.....(t/g: em xin cắt cái màn nói chuyện của tỷ cùng ca ở đây *Cúi đầu* *Zot lẹ*)

Suốt đêm hôm đó, Hải My vừa ngủ vừa cười khanh khách khiến mấy ng giúp việc cứ nghĩ trong nhà có ma. Và trong khi nhỏ còn đang ngái ngủ thì 3 ng bạn nối khố của nhỏ cũng tiến vào phòng ngủ của nhỏ. Phương doanh 1 tay chống cằm nhìn nhỏ đầy ái ngại

-Nhỏ này...

“Bệnh điên tái phát”-Cả 3 nhỏ cùng đồng thanh

-Thảo Uyên, tao giao ày 1 nhiệm vụ cao cả. Gọi nhỏ dậy-Phương Doanh vừa nói vừa kéo Huyền Anh ngồi xuống bộ salon bên trong phòng nhai nhô

-Sao lại là tui cơ chứ? Hứ_Thảo Uyên bức xúc nhưng cũng đành ngoan ngoãn nhận lệnh tới gọi My dậy_Hải My, chấy nhà rồi. Bà có dậy ko?_Cô gái đang nằm trên giường vẫn nằm yên, khoé miệng nàng lại cười tươi hơn. Doanh cùng Huyền Anh nhìn thấy mà suýt sặc nho_Nè! Pizza của bà nè, có dậy ko?_Cô nàng chỉ khê cử động rồi lẩn vào góc giường, ngủ tiếp_Oa! Anh Lee Min Ho, Hải My, dậy nhanh lên_Cô nàng xoay 1 vòng đầu *** đảo ngược rồi ngủ tiếp. Thảo Uyên bức mình khóc ko ra nước mắt nhìn Doanh cùng Huyền

Anh đang nằm lẩn lộn trên thảm_Này! Tui chịu thôi. Hết cách rồi_Uyên vừa nói vừa đi lại phía bộ salon ngồi xuống uống chanh leo

_Huyền Anh, đến phiên bà chị rồi đó. Đừng có cứ ngồi đây mà nhai nhỏ nữa-Doanh vừa nói vừa đút cả chùm nho vào mồm nhai nhóp nhép

Huyền Anh nhu thuận tiến vào trong nhà vệ sinh kiểm cái gì đó. 1 lát sau, nàng mang 1 ca nước ra rồi nhằm thẳng mặt Hải My mà đổ xuống. Nhưng cô nàng này như là có siêu năng lực. Vừa đúng lúc dòng nước đổ xuống, đầu *** nàng lại lộn ngược lần nữa. Huyền Anh lại làm mặt nhăn như *** khi nhìn Phương Doanh

-Hết cách. Mà y tự túc đi

Phương Doanh vừa nhai nhỏ nhóp nhép vừa uống sinh tố rồi tiến lại phía Hải My. Doanh cúi ng xuống, nhìn khuôn mặt cười đến nham nhở của cô nàng, đang định đứng dậy thì 1 âm thanh vang lên "...Tao thích mi...". Em dế của hải My rung bần bật ở chiếc tủ đầu giường và nhanh như chớp, Doanh chụp ngay cái điện thoại, vừa mở ra thì 1 hàng tin nhắn xuất hiện. Nàng trở mắt đánh vắn từng chữ

-"My My, buổi tối vui vẻ! Tối nay em có dự định gì ko? Ký tên: Q.Huy F5"...-Dừng 1 chút Doanh nhìn lại khuôn mặt như thiên sứ lạc loài của My rồi lại nhìn 2 cô bạn còn lại_Tên này là thằng cha nào thế?

-Q.Huy F5? Chắc ko phải là cái tên trong nhóm F5 của khối 12 chứ?_Huyền Anh tự nhủ

-A_Thảo Uyên hét lớn_Là Trần Quốc Huy đó

Thảo Uyên vừa nói xong thì 1 loạt âm thanh kì quái từ trên giường phát ra. "Rầm, cộp, phịch" vừa cuối cùng là 1 tiếng hét thất thanh

-Huy nào? Đâu đâu đâu đâu?

CẢ 3 nhỏ cùng quay lại nhìn sinh vật lạ trong phòng. Bộ áo ngủ màu hồng phấn mềm mại, mái tóc rối tung, khuôn mặt vừa tỉnh ngủ nhưng đôi mắt lại mở to hết sức và đặc biệt là rất long lanh.

-Chịu dậy rồi à?-Phương Doanh vừa nói vừa lắc lư em dế của My trên tay_My My? Thân mật quá nha

-My My? My My nào?-Hải My giả ngu

-Nói! Tại sao mà quen biết với cái tên cái gì Huy cái gì F5 đó? Quen biết hẳn có mục đích gì? Mọi chuyện diễn ra bao lâu rồi? Thành khẩn khai báo sẽ đc khoan hồng còn nếu ko thì vô nhà đá nha kưng

-Đc rồi! Nói thì nói! Ai sợ ai? Hứ_Hải My vừa nói vừa dùng hết sức cướp lấy đt từ tay Doanh

-Đừng phí sức. Bao công sức cày CF của tao cũng ko phải công cốc nha

-Oạch. Biết bà giỏi rồi. Mau trả máy đây. Nếu ko đừng trách tui trở mặt nha_hải My vừa nói vừa dùng ánh mắt sắc bén nhìn Phương Doanh

-Ko trả. Có giỏi thì mời. Nhào zô kiểm ăn! Nhanh_Doanh vừa nói vừa khuyến khích My lao tới

_Thôi mà Doanh đại tỷ_My ánh mắt long lanh, cười cắn răng nhìn Doanh. Hành động của nhỏ khiến 3 nhỏ giật mình nép vào cùng 1 chỗ

-Stop! Lạc đề rồi! Quay lại việc chính. Hắn là ai?

Thảo Uyên lên tiếng cắt đứt bầu ko khí ko mấy bình thường của 2 nhỏ. My làm mặt hờ với Doanh rồi nói

-Tui sẽ nói mà nhưng cũng phải để ng ta reply cái đã chứ

Doanh đành bắt đắc dĩ trả đt lại cho My. Vừa nhận đc đt, My sướng như phát điên, cô nhanh tay múa may trên bàn phím gần 1p rồi cười phớ lớ

-Bây giờ thì có thể nói rồi chứ?-Huyền Anh khoanh tay trc ngực nhìn nhỏ ko mấy thiện cảm

Hải My cũng ngoan ngoãn kể lại mọi chuyện cho 3 nhỏ nghe. 3 nhỏ nghe xong thì trầm trồ thán phục bởi câu chuyện của nó hết sức điên rồ.

-Gì vậy trời?

-Là “chuyện tình WC” sao trời?

Hải My khinh thường nhìn 3 nhỏ rồi quay ngoắt đi tắm. 3 nhỏ nhìn nhau lắc đầu cảm thán. Doanh hếch vai Huyền Anh rồi hất mặt với Thảo Uyên mà chẳng nói gì. 2 nhỏ thấy ám hiệu từ ‘đại ca’ thì nhanh chóng móc đt, gọi các ‘hiệp sĩ’ tới cứu mạng.

3. Chương 3

Ngày hôm sau, My vừa đeo headphone vừa đi vào lớp. Nhỏ thấy trc cửa lớp nhỏ có 2 hàng ng. ko quan tâm. Nhỏ đi vô tư vào lớp nhưng khi chuẩn bị vào đến lớp thì nhỏ như nhớ tới điều gì. Nhỏ quay đầu lại thấy hấn đang đứng ngay chính giữa 2 hàng ng đó nhìn nhỏ. Nhỏ nháy mắt rồi gửi 1 cái kiss gió cho hấn. Cười 1 cái rồi nàng đi vào lớp. 2 hàng 4 ng kinh ngạc nhìn hấn, hấn có vẻ ngượng. Rồi thì cả 5 ng cũng rời khỏi cửa lớp nhỏ. Họ nói nói điều gì đó mà nhỏ ko nghe thấy, nhỏ chỉ nhìn thấy ánh mắt hấn nhìn mình qua khung cửa sổ rồi biến mất

Hết tiết 4. nhỏ lang thang đi từ văn phòng Đoàn về, chợt nhìn thấy Lại Huy, nhỏ nảy ra 1 ý định. Nhỏ chạy lại ôm cổ Lại Huy

-Anh ui, anh zai yêu quý của em ui!

-Gì thế còn lợn?-Lại Huy gỡ tay My ra

-Anh giúp em chụp ảnh nha

-Ờo, tưởng gì. Ok. Lột đồ ra, tạo dáng đi. Sẵn tiện anh có máy đây này. Ảnh bikini nha em

-Ko phải. Anh đừng có nói linh tinh-My vừa liếc L.Huy vừa đánh 1 nhát vào bả vai chàng ta

-Đau-L.Huy xoa xoa bả vai rồi vênh mặt cười tít mắt-Anh là ng nổi tiếng rồi, khỏi cần chụp. Mà đừng ép anh mà. Oh no! Ko...

Vừa nói L.Huy vừa tự sướng làm kiểu 1 tay túm cổ áo rồi xoay ng muốn bỏ đi còn 1 tay kia thì là duỗi ra phía sau như muốn ng khác níu giữ lại. My nhìn L.Huy mà mắt tròn mắt dẹt. Cuối cùng ko thể chịu đựng nổi, nàng ta lại đập thêm 1 nhát nữa vào vai L.Huy

-Tĩnh lại đi kưng! Ý em là chụp ảnh Q.Huy cơ.

-Sặc. Rồi. Ok-L.Huy há hốc mồm rồi cũng lủi thủi quay đi

My sung sướng đi về lớp. Chuyện giữa nhỏ với L.Huy chỉ 2 ng biết, thế nên việc trao đổi ảnh giữa 2 ng lại trở thành việc trao đổi thư tình trong mắt bạn học. Cứ mỗi khi gặp Q.Huy nhỏ lại ngáy thơ hời

-Anh L.Huy đâu rồi hả anh?

Nhiều lần như vậy khiến Q.Huy dần trở nên nóng tính hơn. Có lần còn gắt cả với nhỏ khiến nhỏ hoảng hốt đứng yên tại chỗ ko dám mở miệng nói thêm nửa câu.

Sân TD

Hải My đang ngồi cạnh Lại Huy, 2 ng vừa cùng xem gì đó vừa cười tươi tắn. 3 nhỏ bạn My nhìn nhỏ mà ái ngại quay về phía xa, nơi đang có 1 ng khác cũng đang nhìn nhỏ với vẻ ko vui lắm.

Lát sau, My vui vẻ chạy ra chỗ Q.Huy, vỗ nhẹ vai hấn. Đạo này nhỏ ko khẽ cầm tay hay có những hành động thân mật khác với hấn nữa

-Anh Lại Huy đâu rồi anh?

-Lại Huy, Lại Huy, lúc nào cũng Lại Huy. Em đừng có lúc nào cũng hỏi nó đc ko?-Q.Huy tức giận quát lớn rồi bỏ đi

-Hơ. Sao anh lại gắt với em như thế?

My gần đây luôn cười rất nhiều. Ngày nào cũng ngắm ảnh chàng. Sau 1 vài lần 2 ng tranh cãi về chuyện “Lại Huy” thì nhỏ thay đổi hẳn. Sáng nào nhỏ cũng gọi điện chào buổi sáng với hần, nhắn những lời quan tâm hần nhiều hơn, lúc thì “chàng lười ơi”, lúc thì “thiên thần bé nhỏ”...đủ các thể loại.

Càng ngày trời càng lạnh thêm. Sáng nay, nhỏ te tón đi học sớm. Nhỏ ko mặc những bộ váy điệu đà như mọi hôm nữa mà thay vào đó là 1 bộ quần áo vận động trông có vẻ khỏe mạnh và đầy sức sống. Trời thì 10 tới 12 độ mà nhỏ đi dép ko đi giày, áo khoác thì mặc loại mỏng dính, găng tay cũng chẳng thêm đeo. (Tiểu thư đây sao?)

Vừa tới trg, 1 cảnh tượng vô cùng ấm áp đập vào mắt nhỏ.

-Ý, ai vậy ta?...keke

Nhỏ nấp vào 1 chỗ nhìn Phạm Tuấn khoác chiếc áo của mình cho Thảo Uyên rồi 2 ng nắm tay nhau bước đi dưới sân trg

-Ước gì, mình đc như cô ấy

My ngưỡng mộ nhìn 2 ng rồi cũng lò dò đi về lớp với 1 vẻ mệt mỏi hiện rõ. Cũng chẳng hiểu nguyên nhân làm sao, đừng đừng nhỏ cùng L.Huy giăng co chiếc áo khoác của L.Huy. Nhưng ko may, nhỏ ta trượt chân và “rầm”

-Huhu...-Nhỏ lớp ngóp đứng dậy rồi làm mặt mèo mít ướt với L.Huy

-Ê ku. Lên lớp, mấy thằng gọi mày kìa

L.Huy còn đang ko biết làm gì thì T.Huy xuất hiện. Trên mặt chàng hiện rõ “Mày ko đi thì chết với tao”. L.Huy nhìn thấy khuôn mặt khùng bố ấy thì nhanh chân chuồn lẹ.

-Em sao vậy? Mặt mũi làm sao mà nhợt nhạt thế?

-Em ko sao. Chỉ trượt chân ngã thui-Nhỏ nhe răng cười

-Sao em lại ăn mặc thế kia? Em biết bây giờ là mùa gì ko? Ăn mặc thế để mấy bạn cúm hỏi thăm hả?

Hần cốc yêu nhỏ 1 cái. My ko nói gì, chỉ cười nhìn hần. Nhỏ áp đôi tay mình lên má hần. Khuôn mặt đang tức giận của hần cũng dịu bớt đi, hần áp 2 bàn tay mình lên bàn tay nhỏ và nhìn nhỏ bằng ánh mắt đầy tình cảm. 2 ng cứ như vậy cười mà nhìn nhau. Có lẽ trong những ngày mùa đông giá lạnh, những lời nói, những cử chỉ hay những ánh mắt, nụ cười mà ta trao cho ng bạn yêu quý của mình cũng khiến họ thấy ấm lòng hơn. Dường như thời tiết có khắc nghiệt đến đâu cũng ko thể ngăn đc những trái tim hướng về nhau. Hnay khác với mọi ngày, My ko đi về cũng lủ bạn của nhỏ nữa mà đi cùng hần. Những cơn mưa bất chợt lại đến. Dù ko phải những trận mưa rào nặng hạt của mùa hè nhưng những hạt mưa phùn của mùa đông cũng khiến cho tiết trời càng thêm lạnh lẽo. Có sao đâu? Năm nay nhỏ ko cô đơn 1 mình nữa rồi, bây giờ đã có ng che ô cho nhỏ khi trời mưa, ôm nhỏ khi trời lạnh. Nhỏ còn mong gì nữa? 3 ng bạn của nhỏ nhìn nhỏ 1 lúc rồi thì cũng coi như chẳng có gì. Có gì lạ sao? Họ yêu nhau mà. Thảo Uyên lúc nào cũng có Phạm Tuấn ở bên, Huyền Anh lúc nào cũng cùng Quang Minh chung 1 chí hướng, chung 1 suy nghĩ và chung 1 hành động. Còn Phương Doanh thì sao? Với nhỏ, game là no.1, nhỏ ko cần cái thứ gọi là tình yêu tình báo gì hết. Game là tốt nhất (Nghiện game nặng)

*****88

1 ngày cuối tuần đầy chán nản, nhóm bạn của My lại tụ tập ở nhà nhỏ. Những đôi, những cặp thì tranh thủ thời gian bồi dưỡng cảm tình. Hải My thì ngồi bên khung cửa sổ to tướng, nhỏ tựa lưng vào chiếc gối kê bên tường rồi ôm chú gấu teddy vào lòng, tay cầm em để đang cười tủm tỉm. Đừng nghĩ nhỏ bệnh mà nhỏ đang nhắn tin cùng ng mình yêu thương thui. Ng ta thường nói, con gái khi yêu thường trở nên đẹp hơn có lẽ điều đó ko phải là bịa đặt. Cứ nhìn các cô gái đang yêu quanh bạn sẽ thấy. Tin chắc đến chính bản thân họ cũng ko ngờ mình lại trở nên nữ tính và quyến rũ như vậy. 2 ng đang yêu, dù có ở phương trời nào đi chăng nữa, dù có ở cách xa nhau nhưng họ vẫn gắn kết đc với nhau, vẫn chia sẻ cùng nhau. My nhìn những hạt mưa chảy dài trên lớp kính thành từng dòng nhỏ như đang gột rửa cho tấm kính rộng lớn. Ngoài kia, dưới bầu trời mưa, những đôi tình nhân đang cùng chung 1 chiếc ô, đi thật chậm trên con đường

trơn ướt hay trao cho nhau những nụ hôn thật ngọt ngào. Và xa xa nơi đâu đó vẫn luôn có những ánh mắt đang hướng về 1 nơi nào đó. 1 chân trời đang có ng bạn cần. My hướng ánh mắt về 1 phương trời xa, nơi mà nhỏ tin rằng, ng đó đang ở đó, chờ nhỏ.

*****88

Những ngày mưa dầm dề cũng dần kết thúc. Ánh mặt trời yếu ớt của mùa đông lại lóe sáng trên nền trời ảm đạm. Học viện Harey lại có 1 buổi dạ vũ.

-NGUYỄN HOÀNG HẢI MY!

Vừa trở về phòng, Doanh hét lớn rồi phi ngay cái laptop về phía My.

-Này, VŨ HOÀNG PHƯƠNG DOANH!-My cũng hét lại rồi dùng chân đá bay cái laptop đang lao tới. Khổ thân chiếc Sony mới toanh của Doanh đập vào tường 1 nhát và...vỡ tan.

-Nói ngay. Chuyện này là sao?-Doanh cố giữ bình tĩnh đè ép giọng nói của mình xuống mức bình thường

-Chưa nghe rõ? My nói lại. Tối nay có dạ vũ và Doanh phải tham gia. Ko cho phản kháng

My vừa nói vừa hất cằm về phía H.Anh, Uyên, Minh cùng Tuấn. Dù 5 ng họ liên kết lại với nhau nhưng vẫn cứ nơm nớp lo sợ. Doanh là 1 tay “liều mạng”. chỉ cần ko thích thì có chết cũng ko làm. Ai dám đối đầu với “chị” ấy chứ?

-Tốt. Dạ vũ? Vậy tại sao ta lại phải mặc cái thứ nhùng nhằng này?-Doanh tức tối chỉ vào bộ dạ phục màu hồng trên giường. Chỉ cần nhìn qua nhỏ cũng đã thấy ngứa mắt rồi. Bất ngờ mặc nó thì chẳng bằng giết nhỏ còn hơn

-Dạ vũ thì đương nhiên phải mặc dạ phục rồi. Có gì lạ sao?

-Đúng đó Doanh à. Đáng bà chuẩn vậy, ko mặc thì xấu mặt học viện ta với bên Zhe lắm.

-Đúng đó. Đúng đó

Đám bạn Doanh cứ người 1 câu ta 1 câu khuyên can Doanh nhưng điều ấy chỉ càng khiến nhỏ tức giận hơn. Nhỏ cầm bộ dạ phục lên và “xoẹt”. Bộ dạ phục cao cấp như vậy trong nháy mắt chỉ còn là những mảnh vải vụn. 5 đứa bạn nhìn nhỏ đầy e sợ

-Ta nói lại. Vũ Hoàng Phương Doanh ta, ko thích thì ko làm. Cho dù có chết cũng sẽ ko làm. Rõ chưa?

5 ng gật đầu lia lịa. Mặt ai cũng tái mét. Doanh nhìn 5 ng bạn từ nhỏ của mình thì lắc đầu. Nhỏ quay lưng đi tới phía chiếc tủ trong suốt bằng pha lê của mình. Mở tủ ra rồi nhỏ thở dài

-Doanh biết, mọi ng và Zhe có hiềm khích. Doanh cũng sẽ ko để mọi ng xấu mặt đâu-Mọi ng 2 mặt nhìn nhau rồi lại quay qua nhìn Doanh. Doanh lấy từ trong tủ ra 5 bộ dạ phục-Doanh đã chuẩn bị ọi ng rồi

Cả 5 cùng há hốc mồm nhìn những bộ dạ phục mà Doanh lấy ra. Tất cả đều vô cùng lộng lẫy mà hơn nữa lại hợp với form ng của họ 1 cách kinh ngạc. Mỗi bộ có 1 phong cách riêng. Ko bộ nào trùng bộ nào. Doanh thấy mọi ng mặc những bộ đồ đó lên thì chổng cằm gật gù.

-Này! Thế còn Doanh thì sao?-My tiến tới vỗ vai Doanh

Doanh chỉ lắc đầu mà ko nói rồi lấy từ ngăn kéo cạnh giường ra 1 chiếc laptop mới. Uyên cùng H.Anh nhìn nhỏ rồi lắc đầu. Năm 7 tuổi, Doanh lúc ấy rất mập mạp. Trong 1 buổi sn của 1 bạn trong lớp, Doanh mặc 1 bộ đầm của công chúa nhìn tuy ko đc xinh đẹp nhưng rất đáng yêu. Thế nhưng trong bữa tiệc đó, Doanh bị 1 tên con trai nói thẳng “Cá voi mặc váy đi dự tiệc”. Đó mãi mãi là nỗi ám ảnh trong Doanh.

*****88

-Đâu rồi nhỉ? Q.Huy, mau nghe máy đi nào.

Hải My đi vòng vòng trc cửa ra vào, thỉnh thoảng My lại rướn cổ nhìn ra phía ngoài như đang chờ mong ai đó. Nhưng rồi nhỏ cũng lại buồn bã cúi đầu xuống. Sau nhiều lần như vậy, nhỏ thấy bức bối nhưng cũng cảm thấy lo lắng. Nhỏ đâu hay biết, ng mà nhỏ đang chờ mong lại ở ngay sau nhỏ. Hắn ngồi trong góc khuất nhìn nhỏ và tủm tỉm cười. Cuối cùng, ko thể chịu đc cảm giác bức bối trong ng, My đi lại phía hồ

bơi của học viện, hấn cũng đi theo. Nhỏ đứng ngắm nhìn ánh trăng trên mặt nước. Gió cứ thế rít từng cơn lạnh buốt khiến lòng nhỏ trống trải hơn. Dập dờn từng làn nước gợn trên mawtjhoof, nhỏ buồn khiến cảnh vatajc ùng buồn theo

-Cái đồ...cái đồ lười này...đi đâu rồi chứ?...đồ vô tâm...hức...

Cơ thể nhỏ đang run rẩy lên vì lạnh, đôi môi nhỏ tím lại, 2 bàn tay nhỏ ma sát bên 2 cánh tay. Lúc này đi vội, nhỏ ko mang theo áo khoác. Lạnh, lạnh quá. Hấn từ từ bước từng bước nhỏ đến bên nhỏ. Từ đằng sau, hấn dang rộng vòng tay rồi khẽ ôm nhỏ vào lòng, ủ ấm cho nhỏ. Cảm nhận đc vòng tay quen thuộc, nhỏ thoải mái tựa vào lồng ngực của ng phía sau. Hấn thấy nhỏ như chú mèo mướp trong đêm đông thì chỉ mỉm cười ôn tồn nói

-Em đang lo đấy à? Đứa ngốc. Em có biết trời lạnh lắm ko? Sao lại ko mặc ấm 1 chút rồi hãy ra ngoài?

-Ko, ai lo cơ chứ?-Nhỏ đẩy hấn ra rồi quay lại mắng hấn, nhỏ đấm thùm thụp vào ngực hấn giận dữ-Anh đi đâu vậy hả? Anh đã ở đâu thế? Sao anh lại tắt máy? Em gọi hoài mà ko đc. Em...em...-Nhỏ ko nói tiếp đc nữa, những giọt nước mắt lại lăn dài trên gương mặt nhỏ, nổi thốn thức trong lòng khiến giọng nhỏ bị nghẹn lại

-Khóc gì chứ?-Q.Huy đưa tay gạt nước mắt cho My-Là do máy anh hết pin, mấy hôm trc anh quên ko sạc đó mà

Nói rồi, Q.Huy ôm My vào lòng, nhỏ cứ thế khóc. Dường như con tim của hấn đã cảm nhận đc 1 điều gì ấy ở nhỏ, vòng tay hấn xiết chặt lấy nhỏ hơn và nhỏ cũng vậy. Bầu trời đêm nay thật đẹp, những bông tuyết bắt đầu rơi. Lát sau, hấn và nhỏ bước vào hội trg. Lúc này, mọi ng đang cùng khiêu vũ bên bản nhạc du dương. Q.Huy nắm lấy bàn tay nhỏ, hấn đi giật lùi rồi kéo nhỏ vào sàn nhảy. Cả 1 bầu ko khí ngọt ngào lan tỏa khắp hội trg rộng lớn. cũng tại lúc này, My mới biết, trình độ khiêu vũ của Q.Huy lại cao siêu đến như thế. Đám bạn nhỏ cũng chẳng chịu kém phần. Uyên cùng Tuấn âu yếm trong từng bước nhảy. Huyền Anh thỉnh thoảng cũng “ko may” đạp lên chân Minh nhưng chàng vẫn cười, cứ mỗi lần như vậy, nhỏ lại đỏ mặt ngượng ngùng. Mấy đứa nhỏ cứ như vậy mà vui vẻ bên 1 nửa của mình. À quên! Còn chị Doanh nữa chứ nhỉ? Chị ấy còn đang “headshot” và “double kill” bên em laptop của mình 1 các hăng say.

Cả buổi tối, Q.Huy ko thể quên đc những giọt nước mắt của nhỏ, ko quên đc nụ cười và sự lo lắng nhỏ dành ình. Mặc dù chỉ vừa chia tay nhưng sao hấn lại thấy nhớ nhỏ da diết. Nhớ nhớ này lần đầu tiên hấn có. Cứ mỗi lần nhắm mắt, hình ảnh nhỏ lại hiện rõ trong đầu hấn. Từng cử chỉ, hành động của nhỏ, hấn đều nhớ rất rõ. Hấn thậm mỉm cười khi nhớ tới những cử chỉ nhẹ nhàng giữa 2 ng.

4. Chương 4

Lại 1 mùa đông lạnh lẽo nữa sắp qua đi, mùa xuân lại chuẩn bị đến cùng sức sống của mình. Tết lại tới. Năm nay, khác với mọi năm. My lại có ý định gì đó, nhỏ tặng ba mẹ 1 chuyến du lịch bên Pháp vì tết năm nay trùng với kỉ niệm ngày cưới của 2 ng. Và rồi, tết năm nay nhỏ tha hồ tung hoành quậy phá (t/g: ko phải tết vẫn quậy tung bừa bãi đó thôi) Và có lẽ do bình thường nhỏ quậy phá quá “tưng bừng” khói lửa nên ông trời phạt nhỏ. Năm nay nhỏ dính phải vụ “bệnh truyền nhiễm”. Mặt mày nhỏ ủ rũ, điều này cũng dễ hiểu thôi, nhỏ ko đc gặp hấn mà. Đã thế, hấn lại còn cùng gia đình về quê ăn tết nữa chứ. Đau lòng nhỏ 1 mình nằm bẹp dí ở nhà ko ai ngó ngang tới. cũng bởi vậy, mỗi ngày nhỏ lấy nước mắt rửa mặt. Bao nhiêu cuộc dt cùng tin nhắn của nhỏ ko có phản hồi. Nhỏ bệnh thì bệnh thật nhưng nhỏ vẫn nghĩ về hấn. Nhỏ cứ nơm nớp lo sợ “Liệu có phải hấn cũng bị bệnh như nhỏ? Hay chuyến bay gặp sự cố? Rốt cuộc hấn có bình yên ko đây?...”. Đêm giao thừa, ng ta cười tươi cảm nhận pháo hoa còn nhỏ lại dùng nước mắt và ánh mắt sương mù nhìn pháo hoa. Từng đợt pháo hoa bắn lên nhỏ lại nhìn thấy khuôn mặt đang cười của hấn. Nhỏ nhớ hấn lắm.

-Happy new year!

Mới qua giao thừa nhỏ đã choáng váng bởi đám bạn nhỏ. Họ ùa vào nhà nhỏ như đi tị nạn. CẢ 10 con mắt nhìn nhỏ ngạc nhiên

-Này. Bà làm sao thế?

-Pháo hoa vào mắt à?

...

Nhóm bạn nhỏ cứ thế mỗi ng 1 câu hỏi thăm nhỏ. Điều này khiến nhỏ lại càng khóc to hơn. Nhỏ ôm lấy đám bạn mình mà khóc. Cả lũ ngơ ngác nhìn nhau, chỉ có cô nàng Doanh của chúng ta nhanh tay lẹ mắt, vớ ngay hộp khăn giấy rồi rút vài tờ ra che trc mặt nhỏ

-Nín. Biết tao ghét nhất gì chứ? Đó là nước mắt. Mà muốn chết sớm thì cứ nói thẳng

Hải My bật cười nhìn vẻ mặt như sắp chết đến nơi của Doanh. Nhỏ cầm lấy đám giấy lau sạch mặt mũi mình rồi cả lũ cùng ăn tết 1 cách hoành tráng. Chẳng mấy chốc, trời cũng dần sáng. Đám bạn nhỏ thì nằm ngủ la liệt trên tấm thảm ở phòng khách. Nhưng nhỏ thì ko ngủ đc, nhỏ bước ra ngoài, tựa cột trụ của căn nhà, cảm giác mát lạnh của cột trụ khiến nhỏ cảm thấy đỡ hơn. Và nhỏ lại nhớ tới cái buổi tối ở hồ bơi ấy. Nhỏ lại nghĩ về hần.

-Nếu bây giờ có anh ở đây, thật tốt quá!

Nhỏ tự thầm thì, nước mắt khiến cơn buồn ngủ ập đến và nhỏ chìm vào giấc ngủ. Trong giấc mơ, nhỏ thấy hần đang ở bên cạnh nhỏ, 2 ng nắm tay nhau cùng đi trên thảm cỏ xanh. Nhỏ cười trong vô thức.

-Tình yêu là như vậy sao?-1 giọng nói vang lên ở bên cạnh nhỏ nhưng nhỏ ko hề hay biết. Nhỏ lúc này đã ngủ say lắm rồi. Có lẽ, đây là giấc ngủ mà nhỏ cảm thấy thoải mái nhất trong suốt thời gian bị bệnh.

Cái lạnh của sáng sớm khiến cơ thể nhỏ khẽ run nhè nhẹ, nhỏ co quắp thân mình, nằm cuộn tròn ở bên chân cột trụ. Ng nọ gãi đầu mấy cái rồi mỉm cười bế nhỏ vào nhà

-Oái. Bị bệnh rồi mà sao còn nặng thế ko biết?-Giọng ng nọ phần nộ rửa mấy tiếng

CẢ căn nhà chính thức chìm vào giấc ngủ, mặt trời đã lên nhưng căn nhà vẫn 1 mảnh im lặng.

Mấy cậu nhóc cũng có 1 cái tết đáng nhớ. Nhờ có đám bạn mà My gần như ko còn nhớ hần suốt những ngày nghỉ tết

-A, con heo. Anh nhớ mày chết đi đc-L.Huy ôm chầm lấy My khiến nhỏ giật mình theo phản xạ đá 1 cước trúng chỗ hiểm. L.Huy cúi gập ng ôm...

-Đáng đời. ai kêu anh ôm em làm chi?

Nói rồi nhỏ bỏ đi. L.Huy cũng đứng ngay dậy, hần biết cô em gái này ốm lại tương tự nên có vẻ hốc hác, thế nên mới chịu khổ 1 chút.

-Ôi! Mình là 1 ông anh thật tốt bụng

L.Huy “tự sướng” 1 chút rồi cũng chạy tới lại phía mấy em xinh xinh đang đứng (t/g: bản tính dê trời dậy).

Nhỏ đi đc 1 lát thì thấy hần đang đi xuống cầu thang, nhỏ cười tươi chào hần

-Anh!-Hần cười tiến lại vuốt tóc nhỏ nhưng nhỏ giận dỗi hất tay hần ra-Sao anh tắt máy?

Q.Huy cười nhìn vẻ giận dỗi của nó. Nhìn thấy nó, hần thấy vui đến cỡ nào nhưng hần lại chẳng tỏ vẻ gì

-Anh ra nước ngoài mà.

Bấy giờ nhỏ mới vỡ lẽ rồi xấu hổ nhìn hần vì hành động quá kích động của mình. Nhỏ ôm lấy cánh tay hần rồi đi

-Chúc mừng sn anh nha. Mặc dù hơi muộn!

Hắn chỉ cười mà ko nói gì. 2 ng đi đc 1 lúc thì ai về lớp này, mặc dù hơn 1 tháng ko thấy mặt nhưng khi gặp rồi họ cũng chẳng biết nói gì với nhau. Đơn giản vì có quá nhiều điều muốn nói nên họ ko biết phải nói điều gì trc tiên

Khi hắn biết nhỏ bị ốm, hắn mắng nhỏ 1 trận rồi cũng nhẹ nhàng dặn dò nhỏ vài điều. Chẳng biết hắn nói gì mà nhỏ chạy thực mạng xuống canteen. Chỉ 3p sau đã thấy nhỏ đánh chén xong phần của 4 ng bạn nhỏ. Doanh còn chưa xuất hiện. Lí do? Ko ai biết, mà chuyện này cũng bình thường thôi, thỉnh thoảng nhỏ vẫn nghỉ vài ba ngày như vậy.

*****88

Thoáng cái tháng 3 đã tới. Tuy mới chỉ đầu hè nhưng trời đã thật nóng nực và oi bức. Vừa TD xong nhỏ đi xuống canteen tu 1 hơi hết sạch 1 chai C2 (t/g: Còn đâu hình ảnh thực nữ của tui nữa?). Sau khi cảm thấy có thể tiếp tục sinh tồn, nhỏ lang thang trên hành lang đi về lớp. Đi qua khu vườn sau của trg, thấy Tuấn đưa 1 cho Uyên 1 chai nước rồi ngồi xuống bên cạnh nàng, từng cơn gió thổi qua khiến 2 ng có vẻ thoải mái hơn. Nhỏ cười rồi đi tiếp. Trong trg ai chẳng biết tình cảm của Uyên và Tuấn. Lại còn Minh và H.Anh nữa chứ. Gia đình 2 bên đều đã kiến quyết để bọn trẻ cùng 1 năm sinh nên cả 4 ng đều học cùng 1 lớp trong khi tuổi tác thì Tuấn học lớp 12 còn Minh thì học lớp 10. nhắc tào tháo, tào tháo tới luôn. Minh và H.Anh ngồi ngay ghế đá của trg đang nhắm nháp sự mát lạnh của những que kem chính hiệu. Nhỏ lại cười rồi đi tiếp. Đến chân cầu thang thì nhỏ thấy ai đó đang ngồi vắt vẻo trên ngọn cây, làm cái gì đó. “Nhỏ nào thần kinh lại đi trèo lên ngọn cây thế nhỉ?”.Nhỏ nheo mắt nhìn kĩ hơn thì phát hiện, đó chính là nhỏ bạn chí cốt của mình-Phương Doanh. “Con nhỏ này hôm nay bệnh nặng à? Trèo lên cây làm chi?” Tuy thắc mắc nhưng nhỏ vẫn cứ bước đi. 6 ng cùng chơi chung từ nhỏ. Doanh là ng cứng rắn và độc lập nhất. Từ bé, 6 ng đã luôn coi Doanh là “sếp” của mình, nhỏ quan tâm tới tất cả mọi chuyện. Chỉ cần có liên quan tới đám bạn mình thì nhỏ sẽ ko e dè. Còn bản thân mình? Nhỏ chẳng quan tâm. My đang định uống tiếp 1 hơi nữa thì...

5. Chương 5

-A...đã quá. Mát quá. Thanks em nha

Hải My như bị sét đánh ngang tai, nhỏ nhìn ng con trai trc mặt ko chớp mắt. Ng con trai cũng tròn mắt nhìn nhỏ. Nhỏ lại liếc nhìn chai nước “Thế này ko phải là kiss gián tiếp mà mọi ng vẫn nói sao?” Nhỏ còn đang bận đồ mặt thì cảm giác mát lạnh ở trc ngực áo khiến nhỏ bừng tỉnh

-AAAAAAAAAAAA. Anh làm gì vậy? Ướt hết cả áo em rồi!

-Đâu, anh lau cho-Hắn cầm cái áo lau lau, nhân cơ hội lợi dụng týt.

Nhỏ nhanh chóng lùi ra đằng sau

-Đa thôi. Em tự túc đc rồi-Nhỏ giật lấy cái áo của hắn rồi chạy nhanh vào lớp “hu hu, ướt hết cả đệm áo rồi”

Sau khi vào lớp, nhỏ lại bị đám bạn trêu cho 1 trận. Nhỏ xấu hổ gục đầu xuống bàn giấu khuôn mặt đỏ ửng của mình đi mặc cho đám bạn đang cười rất khoái chí

Hôm trc vụ này, hôm sau vụ khác. Đó là “tài năng” thiên bẩm của Hải My. Hôm nay, nạn nhân xấu số của nhỏ chính là ông anh nhận L.Huy

-Đồ đây, anh đồ mày đây

-Anh đừng có thách

-Ừm. anh thách đây

Sau 1 thôi, 1 hồi lời qua tiếng lại, L.Huy co cẳng chạy về lớp còn My thì đứng đó cười. Mấy ng xung quanh cũng khâm phục con nhỏ này liều, dám công khai tụt quần con trai ngay trong trg. Doanh đang ngồi trên ngọn cây cũng bị cảnh tượng đó khiến ắt thăng bằng mà ngã xuống dưới, may là bên dưới có 1 lớp đệm mới mua mà trg chưa cho vào kho nên nhỏ mới thoát nạn

Tại lớp L.Huy, sau khi nghe cậu chàng thuật lại mọi chuyện, đám bạn của hắn tức tối vô cùng. Q.Huy thì lại càng tức giận hơn. Cái cảm giác bạn gái mình đi trêu ghẹo thằng con trai khác thì đồ ai chịu nổi. 5 chàng F5 đi xuống canteen thành 1 tập đoàn, phía sau là những ánh mắt hâm mộ. mọi ng biết tới F4 nổi tiếng thì F5 cũng xấp xỉ vậy.

Doanh thấy 5 chàng xuất hiện thì ngay lập tức biến mất dạng, nhỏ cũng ko quên mang theo cốc kem to đại bự của mình. Q.Huy tiến thẳng tới chỗ My rồi vác nhỏ lên vai như vác 1 bao gạo. Nhỏ im lặng, nhỏ biết bây giờ có làm gì cũng là vô ích. H.Anh và Uyên muốn ngăn Q.Huy thì Minh và Tuấn cản lại. 2 chàng cười bí hiểm khiến 2 nàng chẳng hiểu gì hết.

My cùng F5 biến mất sau cánh cửa WC nam, 4 chàng đứng ngoài canh cửa còn Q.Huy thì bước vào cùng với My đang ở trên vai

-Hu hu...chết toi rồi. No đòn rồi

-Em đừng khóc. Anh sẽ ko tổn thương em đâu.

Q.Huy cười sáng lạn an ủi nhỏ nhưng nhìn ánh mắt hắn thì nhỏ biết hắn đang tức giận. My co rúm đứng 1 góc, hắn tiếp tục tiến đến gần nhỏ, vuốt ve từ trán->má->môi->cổ và dừng lại

-Nói. Tại sao em lại trêu chọc thằng nhóc L.Huy đó? Có anh còn chưa đủ sao?

My tròn mắt nhìn Q.Huy. “Anh ấy đang ghen ư?” Q.Huy thấy nó cứ ngu ngu ngơ ngơ nhìn mình thì cơn giận ngút trời, hắn tiếp tục hành động dang dở. Khi cái cúc áo đầu tiên của nhỏ chuẩn bị bị cởi bỏ thì nhỏ hất tay hắn ra... “rầm, cạch, cộp, rầm” Mọi thứ âm thanh hỗn độn vang lên

-Anh phải nghe em nói đã chứ. Đg đg là “sếp” học viện, em sao có thể bỏ qua lời thách thức của anh ấy đc? Anh đừng nghĩ nhiều, hơn nữa em cũng đã làm gì đâu? Mới chỉ kịp cầm vào cái áo của anh ấy thôi.

-Các anh đứng đây làm gì? Hải My đâu?-Đám bạn My đuổi tới nơi sau vài phút chần chờ vì bị 2 chàng cản trở.

F5 2 mặt nhìn nhau, ai chẳng biết mấy con bé đánh đá đánh đấm giỏi này. Nhưng mà nếu để mấy nhỏ vào thì cũng ko tốt lắm. Q.Huy mà biết ko giết bọn hắn mới là lạ. Đang tiến thoái lưỡng nan thì bên trong hàng loạt những âm thanh động trời vang lên.

-Làm rồi sao?-F5 cười bí hiểm nhìn nhau rồi hạ quyết tâm phải cố nín thở kéo thời gian đến khi 2 ng bên trong “xong việc”

Còn đám bạn nhỏ thì như kiến bò trong chảo lửa, họ đang định xông vào thì cả 4 chàng F5 chặn lại

-Mấy cô bé. Đây là WC nam, WC nữ ở hướng đối diện.

Mấy nhỏ tức tối, chẳng còn quan tâm tới chuyện WC nam hay nữ gì hết, cứ thế xông thẳng vào.

-Dừng lại. Đừng vào-Doanh từ từ xuất hiện.

4 “sếp” học viện đã xuất hiện đầy đủ nên mọi ng cũng tò mò đi theo. Cũng lâu lắm rồi họ ko đc chiêm ngưỡng cảnh tượng huy hoàng của các “sếp”

-Doanh. Hải My đang ở trong đó-H.Anh nóng vội

-Bà định bỏ mặc nhỏ sao?-Uyên cũng tức giận theo.

2 ng đang lo lắng cho My nên cũng ko còn biết trời chẳng mây sao gì nữa.

-Chờ thêm chút nữa để 2 ng đó “tâm sự” với nhau xong rồi hãy vào

Doanh vừa nói vừa đi tới phía cửa nhà WC. 4 thành viên F5 ko dám ngăn cản. “Đồng minh” ai lại ko cần?

-Em nói thật sao?-Q.Huy ngậy ngốc nhìn khuôn mặt tức giận đến đỏ bừng của My

-Anh ko tin em sao?-Hải My lại bắt đầu rầm rức khóc

-Đc rồi. Anh tin, anh tin mà. Em đừng khóc-Q.huy vừa nói vừa ôm nhỏ vào lòng cười thỏa mãn.

-Doanh, đã 5p rồi đấy-H.Anh sốt ruột nhắc nhở

Doanh cười hỏi mấy thành viên F5

-Mấy u nghi thử coi, liệu họ đã “tâm sự” xong chưa?

-theo lý thuyết thì 5p có vẻ đã đủ rồi

-Vậy thì có thể vào trong rồi nhỉ?-Doanh cười với F5 rồi bằng tốc độ ánh sáng, khuôn mặt đổi lại thành sắt đá.

Doanh tiến đến phía chiếc cửa nhà WC đang đóng chặt cài chốt cẩn thận. Mọi ng phía sau nín thở chờ hành động tiếp theo của nhỏ. Ko biết từ lúc nào, trc cửa WC tập trung 1 số lượng ng ko phải là nhỏ. Doanh chăm chú nhìn cánh cửa bằng gỗ lim này mà ko đc vui cho lắm. Nhỏ xoay ng 1 vòng và 1 cước, cánh cửa bay thẳng ra. Mọi ng kinh hãi nhìn nhỏ. Cánh cửa rắn chắc là thế mà chỉ 1 cước “nhẹ nhàng” đã có thể đá bay. Doanh đi từ từ vào bên trong thì nhìn thấy 2 ng đang ôm nhau nhìn mình

-Over time. Trần Quốc Huy, chúng tôi tên để mang ng đi

Nói rồi H.Anh và Uyên cùng đi vào lôi My đi. Q.Huy muốn giữ My lại nhưng Doanh đã ngăn lại

-Tôi nói rồi. Over time

“sát khí” từ ng Doanh tỏa ra khiến Q.Huy giật mình đứng yên tại chỗ. Doanh vừa ra khỏi cửa WC thì ng mà nhỏ ko muốn gặp nhất xuất hiện

-Thế nào? Đại phá WC? Ko ngờ Vũ tiểu thư còn có sở thích quái dị này

-Cảm ơn Dương thiếu gia đã khích lệ.

Hôm nay nhỏ ko có tâm tình cùng Dương Toàn đối đáp. Nhỏ cần phải xả stress nếu ko chắc nhỏ điên mất. Và cách thoát khỏi stress hữu hiệu nhất là “game”. Nhỏ lại leo lên ngọn cây và...chơi game. Nhỏ cứ ngồi trên đó chơi mà chẳng thèm quan tâm tới H.Anh và Uyên đang bị My tra tấn do việc phá hoại chuyện của mình. 2 nhỏ khóc thầm rửa Doanh là ng ko có chí khí, bỏ mặc 2 đứa phải ở đây chịu khổ còn mình thì biến mất tăm mất dạng đâu rồi ko biết.

6. Chương 6

-Này! Con bé vừa rồi là đứa nào thế?-Q.Huy hất vai Dũng bự(1 thành viên của F5) trong khi đang ngồi ở canteen

-Mày ko biết con bé đó?-Dũng bự tròn mắt nhìn Q.Huy như nhìn sinh vật lạ

-Có chuyện gì sao?-4 ng còn lại cũng ngạc nhiên nhìn Dũng bự

-Cả 3 đứa chúng mày cũng ko biết luôn hả?-Dũng bự còn tỏ ra kinh ngạc hơn cả 4

Cả 4 ng nhìn nhau rồi lại cùng lắc đầu ngơ ngác nhìn Dũng bự.

-OMG! Thế mà tao cứ tưởng chúng mày biết rồi chứ. Aiz. Nghe này-Dũng bự tỏ vẻ bề trên giảng dạy 1 lượt-cái đứa mà chúng mày lôi vào trong WC ấy. Đó là nhân vật thứ 2 của học viện-Nguyễn Hoàng Hải My. Thiên kim tiểu thư duy nhất của tập đoàn LS. Con bé này nổi tiếng với các vụ “bạo loạn” học đg. Chúng mày thấy cảnh nó suốt ngày bị rượt đuổi như vậy chắc cũng hiểu rồi chứ?

4 chàng gật gật đầu đồng ý. Ai chứ cái con bé Hải My thì họ ko thấy lạ lùng lắm.

-Còn 3 con bé kia?

-2 đứa đến đầu tiên ấy. 1 là Đặng Huyền Anh, 1 là Hoàng Thảo Uyên. Cả 2 là những nhân vật nổi tiếng thứ 3 của trg, thành tích học tập, về ngoài hay bất kì việc gì đều rất tuyệt vời. Bao gồm cả việc phá hoại

-Con bé còn lại thì sao? Nó có vẻ khá nổi tiếng

-Bingo. Chính là nhân vật chủ chốt của nhóm 4 đứa nhóc đó. Vũ Hoàng Phương Doanh. Thông tin đáng chú ý là nó là con gái nuôi và đặc biệt nghiện game onl. 3 con bé kia đều là hậu bối của “Tứ Quý” đó. Chúng mày biết họ chứ?

-Tứ Quý? Có biết. Nhất là đại danh đỉnh đỉnh của trưởng bối Hoàng Anh. Ai lại ko biết

-Đúng vậy-Dùng bụi lại khóc thút thít-Tao là fan hâm mộ của bà ý đấy à

-Con chấp tay vào...con lạy hồn

Cuối cùng thì thân thể của cả 4 nhỏ cũng bị vạch trần. Bọn nhỏ cũng chẳng quan tâm lắm. Sinh ra trong giới thượng lưu, từ bé họ đã phải học cách che dấu tình cảm của mình. Nhưng khi ở cạnh những ng thân thiết, họ lại luôn là những đứa trẻ ngây thơ, sống đúng với tuổi của mình. Có ng hỏi: Họ sống vậy ko khổ ở sao? 1 cuộc sống 2 mặt. Xin thưa rằng. Họ sẽ ko khổ sở vì mỗi khi có chuyện, họ luôn tin tưởng những ng thân thiết của mình sẽ ở bên mình. Đó là động lực và cũng là niềm vui của họ. Niềm vui của những trái tim tin tưởng lẫn nhau.

1 buổi sáng đẹp trời, nhọn nhóc tới trang trại hoa của doanh đi dã ngoại.

-Ui! Nhiều hoa quá. Loại nào cũng có nè.

-Ừa? Đây chẳng phải là hoa nhiệt đới sao? Sao có thể mọc đc ở đây?

-Ừa? Chẳng phải đây là loài hoa đã tiết chủng rồi sao?

-Doanh. Chuyện này là sao?-Cả đám nhóc la hé om sòm

-Từ từ mà thưởng thức đi. Hoa chỉ để thưởng thức mà thôi. Quan tâm tới nguồn gốc của nó làm gì? Đẹp là đc

Mọi ng gật gù rồi cũng bắt đầu thưởng thức những bông hoa trong cả trang trại. Hoa ở đây đc trồng ko theo 1 quy củ gì cả. Nếu nhìn riêng lẻ thì thật hỗn tạp nhưng nhìn tổng thể thì sẽ thấy. Hoa đc kết hợp 1 cách rất hài hòa. Từ độ cao tới màu sắc. Cả 1 trang trại rộng lớn tới vài chục ha nhưng lại ko cảm thấy ánh nắng chói chang. Lại. Ko có ánh sáng, sao hoa có thể sinh trưởng tốt đc? Kì quái.

-Này! Làm gì mà ngồi vu vơ 1 mình thế hả? Nhớ chàng hả?-Doanh đứng tựa vào thân gốc cây chò chỉ nói chuyện cùng Hải My đang ngồi vắt vẻo trên 1 cành cây ngây ng.

-Ừm. Doanh nói có phải My điên rồi ko? My thấy nhớ hần lắm ấy. Lúc nào hần cũng xuất hiện trong đầu My. Khiến My rất buồn bực nếu như ko đc gặp hần

-Oh. Vậy bây giờ đang buồn bực lắm à?

-Ừm. Hoa đẹp lắm nhưng My muốn đc cùng hần ngắm nhìn cơ. Nếu chỉ có 1 mình My thì cứ thấy nó vô vị sao đó

-Thì kêu chàng tới đi. Có ai ngăn cản đâu

-Thật ko? Vậy thì tốt quá. My cứ nghĩ Doanh ko thích hần chứ. Thế này thì tốt quá rồi-My vừa nói vừa ngồi nhìn ngắm cả trang trại. Nhỏ ko gọi cho hần mà chỉ ngồi ngắm nhìn những bông hoa bằng 1 ánh mắt long lanh.

Doanh thấy vậy thì cũng bỏ ra chỗ mấy đứa bạn khác.

-Này. Yêu thực sự vậy sao?-Nhỏ hỏi cả lũ 1 câu chẳng đầu chẳng đuôi

-Tất nhiên-CÁ lũ cùng đồng thanh

Doanh giương mắt nhìn Uyên cùng H.Anh đang cười vui vẻ bên cạnh Tuấn cùng Minh. Nhỏ lắc đầu cười dài

Buổi dã ngoại của bọn nhóc cứ thế mà trôi qua. Nào thì bắt cá, nào thì ngắt hoa. Lần nào cũng như lần nào, việc nấu ăn cuối cùng để cho Doanh làm. Bọn nhóc chơi trò vô cùng lạ. Những ai kém nhất cái gì thì phải làm cái đó. Doanh nấu ăn kém nhất nên Doanh làm. My lại kém khoản giết cá. Nhỏ sờ vào con cá thì nó lại quẫy khiến nhỏ vô cùng khó khăn và bức tức. 2 cô nàng cùng 2 chàng trai còn lại thì hoàn toàn chẳng có tý khó khăn nào. Làm nhiều thành quen. 4 ng nghiêm nhiên trở thành “thượng khách” còn Doanh và My lại là những “nhân viên dưới trướng”.

Kết thúc buổi dã ngoại. Ai nấy cũng vui vẻ, chuyện bình thường thôi. Mỗi khi học hành căng thẳng hay gặp 1 chuyện gì đó ko vui, bạn hãy thử thực hiện 1 cuộc dã ngoại với gia đình, bạn bè hoặc đơn giản là chỉ 1 mình bạn. bạn sẽ thấy nó hiệu quả thế nào.

Sáng sớm thứ 2. Toàn thể các bìa báo đều ghi nhanh 1 thông tin nóng hổi. “F5 “sâu hàng” với A1”. Ngay cả tin tức chào buổi sáng cũng là “hiện thực của việc “sâu hàng” giữa F5 và A1”.

Bọn nhóc hôm trc đi dã ngoại rùi ngủ luôn ở trang trại, đến sáng thì đi thẳng 1 mạch tới trg luôn. Thành ra họ chẳng biết chuyện gì đang xảy ra cả.

Vừa tới trg, Bí thư học viện đã lôi cổ cả 6 ng lên phòng Hiệu trưởng. Bước vào phòng còn chưa kịp liếc xem Hiệu trưởng đang làm gì họ đã kinh ngạc nhìn 5 thành viên F5 đang đứng trong phòng

-Này. Con heo. Đọc đi

L.Huy đáp tờ báo về phía My. My cầm lên còn chưa kịp đọc đã bị Doanh giật lại. Cô nàng càng đọc càng cười tươi tắn. Doanh cười tới mức ko có hơi thở nữa đành đưa tờ báo cho đám bạn. CÁ lũ xúm lại đọc và 1 lúc sau...

-Hahahahahahahahahahaha...-Hàng loạt tiếng cười tới vỡ bụng vang lên. Hóa ra vụ “F5 “sâu hàng” với A1” là nói về vụ việc ở WC hôm trc.

-“5 chàng hoàng tử của F5 bị 4 nàng A1 chinh đến khổ sở”-H.Anh đọc to-Chúng ta có chinh họ sao?

-Đọc xem ai là phóng viên nào?-Doanh ngừng cười

-Ko thấy ghi.

Cả đám nhóc lại lâm vào trầm tư,c òn My và Q.Huy thì đỏ mặt nhìn mọi ng. Ai mà biết cái chuyện đó lại bị đăng lên báo chứ? Thật là mất mặt. Bố mẹ mà biết kiểu gì cũng ca cho họ bài ca 5 tấn à xem.

7. Chương 7

-Hiệu trưởng. Thầy gọi tụi em có chuyện gì sao?

-Chính là chuyện về bài báo đó-Hiệu trưởng nãy giờ ko ló mặt giờ mới dám phát biểu-Hi vọng các em có thể giải quyết êm đẹp vụ việc này

-Nhưng em nghĩ, My và Q.Huy ko muốn “giải quyết êm đẹp” đâu ạ-Doanh gian xảo nhìn 2 ng đang ôm ôm ấp ấp ở 1 góc

Cả phòng lại cười nhưng Hiệu trưởng thì ức chế tới hói đầu.

-Tôi ko quan tâm tới việc các em có muốn hay ko nhưng chuyện này phải giải quyết gọn gàng. Lát nữa các em hãy giải thích trc toàn trg đi

-Thưa thầy-Doanh khoanh tay trc ngực, phía sau 3 nhỏ cũng làm y như vậy-Chúng em sẽ ko giải thích chuyện gì hết. Vụ việc đó quả thực có xảy ra. Chúng em sẽ nói có thành ko. Chúng em sẽ chỉ đính chính lại thông tin của vụ việc mà thôi. Chào thầy

Nói rồi cả đám nhóc cùng rời khỏi cùng F5. Vừa ra khỏi phòng Hiệu trưởng, 5 ng quay lại hỏi My cùng F5

-Các anh muốn chuyện này thế nào?-4 chàng nhìn nhau rồi quay qua nhìn Q.Huy, ý bảo anh ta quyết định, Doanh lại quay qua nhìn Q.Huy và My vẫn đang tay trong tay- 2 ng nói đi. Là làm chìm xuống hay chỉ đánh chính lại cho đúng sự thật?

2 ng nhìn nhau rồi My quay qua nhìn phía đám bạn mình-Làm chìm xuống đi. Nhiều ng biết ko hay lắm

Doanh nhận đc câu trả lời thì cười nhìn H.Anh cùng Uyên. 2 cô nàng hiểu ý gật đầu cười với nhỏ. Mọi ng nhìn 3 nhóc mà chẳng hiểu gì. Doanh rút đt ra

-John. Đẹp loạn vụ báo chí sáng nay đi. Tôi ko hi vọng anh sẽ có câu trả lời thuyết phục

Cúp đt. Doanh nhìn H.Anh cùng Uyên. 2 nhỏ cũng cười và lắc lắc em đé trên tay mình. 3 đứa cười nhìn My

-Xong rồi đó. Từ giờ có thể thoải mái mà vui chơi nhé

Nói rồi mọi ng cùng rời đi. My cùng Q.Huy thì đứng đó nhìn họ dần đi mất.

-Bạn em thật phi thường

-Chuyện nhỏ mà anh.

2 ng cùng nhìn nhau cười rồi họ cũng bước đi. Mới đầu tuần đã gặp chuyện, họ quyết định đi chơi 1 chuyến. và mục tiêu mà họ nhắm đến là bờ biển với bãi cát dài và sạch sẽ. Ra tới bờ biển, My hét lớn

-AAAAAAAAAAAAAAAA.Thích thật đấy

-Em thích biển lắm à?-Hắn nhìn nụ cười của nhỏ mà bất giác bên khóe môi cũng nhoẻn lên 1 nụ cười mà chính hắn cũng ko biết

-Vâng-My cười tươi tắn dưới ánh nắng nhẹ nhàng của buổi chiều-Cảm giác đc đi chân trần trên cát, cảm nhận cái nóng của mặt trời, cái mát của gió biển, vị mặn thoảng trong ko khí và lực ép của nước biển, từng cơn sóng bạc đầu đánh lên bãi cát. Hết thật lớn để xả đi tất cả những thứ phiền muộn, mệt mỏi trong lòng. Cảm giác đó rất thoải mái đó anh.-Nói xong nhỏ lại dùng đôi mắt hấp háy của mình nhìn Q.Huy rồi lại quay ra biển, 2 tay nhỏ chụp lại thành 1 cái “loa”, nhỏ hét-NÀY CHÀNG LƯỜI!!!!!!!!!!!!

-CÓ ANH.....-Q.Huy cũng học theo nhỏ, cảm nhận những gì mà nhỏ nói-NGỐC ƠIIIIIIII

-CÓ EM.....-Nhỏ và hắn cùng nhìn nhau cười-NGỐC MUỐN CHÀNG LƯỜI LÀM ! VIỆC

-Ủa? Việc gì vậy?-Q.Huy quay qua phía nhỏ cười

My ko nói mà chỉ cười rồi lúc lắc chiếc máy ảnh trên tay. Nhỏ vẫn luôn chuẩn bị để thừa dịp chụp trộm hắn. Nhưng giờ thì ko cần rồi. Nhỏ là chụp chính thức mà ko phải chụp trộm. Nhỏ vui vẻ điều đấy.

2 ng vừa chụp ảnh vừa chơi chò đuổi bắt. Nhỏ chạy trc, thỉnh thoảng quay lại trêu chọc hắn rồi thì giương máy ảnh lên chụp hắn. Đuổi mệt, họ lại ngồi bên bờ cát xây những lâu đài cát, nhặt vỏ ốc xâu thành những sợi dây để trang trí cho tòa lâu đài. Mặt trời đã dần chìm xuống mặt biển, Hắn công nhỏ đi trên bãi cát, cùng ngồi bên 1 mỏm đá để ngắm nhìn hoàng hôn.

-hoàng hôn đẹp quá anh nhỉ?

-Ừm. Thỉnh thoảng đi biển cũng ko tồi em nhỉ?-Hắn nói rồi cầm lấy bàn tay nhỏ.

Trên mỏm đá cao, cạnh bờ biển rộng, từng cơn gió biển lùa vào trong quần áo và tóc họ, mặt trời xấu hổ dấu khuôn mặt đỏ ửng của mình xuống đáy biển. Hắn nhẹ nhàng trao cho nhỏ 1 nụ hôn ngọt ngào. Nhỏ tuy xấu hổ nhưng cũng đáp lại hắn 1 cách vụng về. Hàng dừa trên bãi biển uốn mình cố níu giữ những trái dừa tròn trĩnh mà ko nỡ buông ra như 2 ng bây giờ quần quýt lấy nhau ko nỡ rời xa

Sau khi vụ báo chí đc giải quyết êm thấm thì cuộc picnic định kì của harey cũng diễn ra. Năm nay là 2 khối 11 và 12 đi cắm trại. Mọi học viên đều phải tham gia. Doanh tái mặt muốn kiến nghị nhưng cũng chẳng thể làm đc gì vì đây là truyền thống.

Suốt quãng đường dài ngồi trên ô tô, mặt nhỏ trở nên xanh mét ko còn chút sức sống. Mọi ng lớp nhỏ nhìn thấy thì cũng muốn qua chăm sóc cho nhỏ nhưng nhỏ từ chối 1 cách thẳng thừng ko do dự.

-Này. Uống chút nước đi

Nhỏ đang ngồi lấy sức ở bên đồng hồ của mọi ng thì 1 chai nước đc đưa tới trc mặt nhỏ. Doanh nhìn lên

-Cảm ơn!

Nhỏ nói rồi cầm chai nước đặt xuống bên cạnh đồng hồ của mọi ng. Nhỏ tiếp tục nhìn 5 đứa nhỏ bạn mình cùng F5 cũng như những ng khác. Khuôn mặt đang tái mét của nhỏ ngày càng trở nên khó coi. Nhưng nhỏ ko tức mới lạ. Đã hơn 1h đồng hồ trôi qua nhưng vẫn chưa nhìn thấy có cái lều hay cái trại nào đc dựng lên. Đến cọc còn chưa đc cắm xuống đất. Thấy giáo thì cứ ngồi uống cofee nói chuyện phiếm với nhau. Nhỏ ức chế đứng dậy thì 1 bàn tay cầm lấy khuỷu tay nhỏ kéo lại

-Này. Muốn đi đâu thế hả?-Toàn cau mày nhìn nhỏ

-Đi dựng trại chứ làm gì? Nhìn ko biết sao còn hỏi?-Nhỏ hất tay hấn ra nhưng do đang bị say xe nên cả ng nhỏ cũng mềm nhũn ngã xuống. May mà Toàn nhanh tay lẹ mắt đỡ đc

-Đứng còn ko nổi mà cứ thích tỏ vẻ. Làm ơn ngồi yên đây đi

-Ngồi đây để tối nay ở khách sạn nghìn sao à?-Doanh cứng cổ cãi rồi tiếp tục đứng dậy bằng đôi chân của mình.

-ĐỪNG CÓ BƯỚNG-Toàn quát lên.

Cả 1 bãi cỏ rộng, mọi ng đều ngừng hết mọi việc quay sang nhìn Toàn. Đám bạn nhỏ thì nhìn 2 ng đang ôm nhau đầy hứng thú. Doanh phần nộ, nhỏ giãy giụa thoát ra nhưng sức lực có hạn. Nhỏ chọn cách lạt mềm buộc chặt

-Mau buông ra đi. Mọi ng nhìn...ko hay lắm-Nhỏ cúi đầu nói bằng giọng điệu nhỏ nhất chỉ đủ cho Toàn nghe thấy

Toàn nhìn mọi ng xung quanh thì cũng cười rồi buông nhỏ ra. Hấn vừa buông nhỏ ra thì nhỏ thẳng tay thẳng chân, 1 quyền 1 cước đánh trúng Toàn. Toàn bị đánh bất ngờ ăn đau lui lại phía sau vài bước

-Lần sau hãy tránh xa tôi 1 chút-Doanh đứng thẳng dậy nhìn Toàn. Khuôn mặt nhỏ vẫn cứ trắng xanh như thế

Nhỏ quay ng đi về phía đám bạn cùng F5 đang khổ sở dựng trại. Mấy ng thấy nhỏ tới thì cũng tự động buông đồ trong tay ra rồi xếp thành 1 hàng ngang đứng đó nhìn nhỏ.

-Hôm nay Doanh mệt, ko dựng hết đc đâu. Mọi ng vào giúp Doanh đi. Nghe Doanh nói rồi làm theo. Sau đó đi hộ mọi ng dựng. Trời ko còn sớm lắm đâu

Đám bạn nhỏ nghe nhỏ nói vậy thì lao vào làm ngay, ng cắm cọc, ng căng dây, chỉ 1 lát sau, cái khung trại cũng đc lắp ráp rồi xếp tử tế.

-cô bé tên Doanh đó có vẻ ko ổn đâu My à-Q.Huy nhìn khuôn mặt Doanh càng ngày càng tái nhưng vẫn cứ lao vào dựng trại. Bất giác cậu cảm thấy lo lắng cho nhỏ-Chỗ này trơn em cẩn thận chút

-ko phải là có vẻ mà thực sự là nhỏ đó ko ổn thật rồi-My cũng nhìn Doanh lo lắng và do mãi nhìn Doanh quá mà cô nằng trợt chân 1 cái-Oái! Hu hu...Đau quá

-Em ko sao chứ? Đã nói cẩn thận mà ko nghe-Q.Huy cúi xuống nhìn vết thương ở đầu gối của nhỏ rồi thở dài

Doanh vội vàng cầm hộp cứu thương mini đưa cho Q.Huy

-Dùng cái này

Ngán ngủ vài từ rồi nhỏ cũng bỏ đi

8. Chương 8

1 buổi chiều vất vả, mọi ng cũng dựng xong trại. Tối hôm ấy mọi ng đốt lửa trại, cùng nắm tay nhau nhảy những điệu nhảy củ ng thổ dân bên đống lửa lớn. Họ hát những bài hát mà mình thuộc, nói những câu chuyện mà họ cảm thấy vui vẻ. Những đôi lứa yêu nhau thì tranh thủ thời gian thực hiện 1 cuộc hẹn hò lén lút để có cảm giác phiêu lưu. My và Q.huy cũng vậy, 2 ng cùng ngồi dưới 1 gốc cây xà cừ rồi cùng nhau ngắm trăng, cảm nhận ko khí trong lành và yên tĩnh ko có nơi đô thị. Bất giác, My ngâm nga 1 điệu nhạc rồi nhỏ kéo Q.Huy đứng dậy cùng nhảy với nhỏ. Q.Huy nhìn gương mặt nhỏ mập mờ dưới ánh trăng lung linh. Gương mặt nhỏ ngây thơ và trong sáng, nhỏ hôn nhiên và vô tư đến với hần. Điều đó khiến hần cảm thấy vui vẻ. hần cười nhìn nhỏ rồi cũng bập bẹ hát theo nhỏ. Thời gian trôi qua 1 cách nhanh chóng. Khi 2 ng trở lại khu cắm trại thì bữa tiệc đã tàn. Mọi ng ai về lều nấy, Q.huy đưa nhỏ tới trc cửa lều, hôn nhẹ lên trán nhỏ

-Chúc ngủ ngon! Nhớ mơ về anh nhé

-Ngủ ngon

2 ng cùng cười rồi họ cũng 2 ng 2 ngả. My vào lều của My, Q.Huy về trại của Q.Huy.

Sáng sớm hôm sau, mọi ng bừng tỉnh khỏi giấc mộng, tiếng những chú chim hót ở trên cao. Cuộc thám hiểm núi rừng bắt đầu. Từ bãi cỏ, họ đi thêm 1 đoạn gần 500m thì thấy 1 thác nước, dưới thác nước có những viên đá to, bằng phẳng đc xếp ngay ngắn thành hàng. Thác nước đổ xuống âm âm nhưng hôm qua họ lại hoàn toàn ko nghe thấy gì cả.

Hôm nay, Doanh đã lấy lại tinh thần 1 chút, ít nhất, khuôn mặt nhỏ cũng bớt xanh xao nhưng để đảm bảo an toàn, nhỏ phải ở lại trông đồ. Mọi ng cùng lên đường.

-Này. Nhớ chăm sóc kĩ cho Hải My đó-Doanh vỗ vai Q.Huy

Suốt dọc đg đi, Q.Huy luôn bị 1 nhóm con gái bám lấy. Còn My thì bị ng khác đùn đẩy đi phía sau cùng. Những ng khác cũng chẳng thêm quan tâm nhỏ là ai lúc này, họ chỉ lo sợ lỡ mình bị bỏ lại phía sau thì sẽ nguy hiểm lớn. Đám bạn của My và My bị chia ra. Mỗi ng 1 ngả. My cứ vừa đi vừa vặt lá cây ven đg.

-Cái đồ chết tiệt...đồ vô lương tâm...bỏ mặc ng ta thế này rồi đi với đứa khác...đồ vô tâm...vô tâm...

Nhỏ cứ cúi đầu vặt lá mà ko hề chú ý, mình đã bị tách ra khỏi đoàn ng từ lúc nào. Đến khi trời càng ngày càng tối, nhỏ ngẩng đầu nhìn lên mới thấy, 1 mình nhỏ đang đứng ở trong rừng. Xung quanh chỉ có cây, lá và gió. Tiếng động vật bắt đầu đi ăn đêm khiến nhỏ rợn cả tóc gáy. Nhỏ hoang mang bỏ chạy thục mạng. Nhưng nhỏ ko biết, càng chạy, nhỏ lại càng chui sâu vào rừng hơn. Trời hôm nay nhiều mây mà ko có trăng. Nhỏ đạp phải cái gì đó rồi ngã xuống, chân nhỏ bị trật khớp, nhỏ đau điếng đến khóc nức lên

-huhu. Ba ơi...mẹ ơi...H.Anh ơi...Uyên ơi...Minh và Tuấn ơi...Doanh ơi...My sợ lắm...huhu...cái đồ vô tâm kia...mau xuất hiện đi...Chàng lười à...Ngốc của anh sợ lắm...huhu...

-này. Hải My đâu?-Doanh vỗ vai Uyên đang chuẩn bị ăn tối

-Ko biết. này. Có ai biết My ở đâu ko?-Uyên hét lên với đám bạn đang đói cồn cào

-ko thấy. Từ lúc đi đã ko thấy rồi-Cả lũ đều nói ko thấy

-Này. My đâu?-Doanh quay qua vỗ vai Q.Huy đang ngồi cùng mấy cô nàng, trong đó Doanh thấy có 1 cô nàng nhìn khá quen nhưng chụi, nhớ ko ra là gặp ở đâu

-Sao lại hỏi anh? Anh có đi cùng My đâu-Q.Huy ngậy thơ trả lời Doanh

-Anh nói cái gì? Có gan anh nói lại lần nữa-Doanh ngạc nhiên nhìn Q.Huy

-Anh ko đi cùng My. Làm sao anh biết My ở đâu?-Q.Huy đứng lên nhìn Doanh rồi lặp lại

Doanh kinh hoàng, trợn 2 mắt nhìn Q.Huy. Nhỏ ko ngờ hẳn có thể nói đc câu nói đó

-Anh nói anh ko đi cùng My?

Q.Huy nhìn khuôn mặt sưng sờ của Doanh mà gật đầu ngậy ngậy. “Bốp”-1 cái tát ráng ngay xuống mặt Q.Huy.

-Trc khi đi tôi đã nói anh chăm sóc kĩ My rồi cơ mà. Bây giờ anh nói ko biết à?-"Bốp, bộp, bốp" Doanh tiếp tục vừa đánh vừa mắng-Anh là bạn trai cái kiểu gì thế? Bỏ mặc bạn gái mình để đi cùng mấy con nhỏ này à? Anh có biết My sợ nhất là tối ko? Anh có biết My ko thể nhịn đói đc quá 17 giờ ko? Anh có biết My rất dễ bị cảm ko? Anh có thật là bạn trai My ko thể hả? Anh nói, anh nói tôi nghe xem

Doanh nắm cổ áo của Q.Huy rồi lôi hẳn dậy. Các thầy giáo phụ trách ko dám ho he nữa lời. Lạc mắt học sinh là lỗi lớn, nếu có chuyện ko may, họ có thể còn phải ngồi tù. Cô gái mà Doanh thấy quen mắt chạy lên trc mặt Q.Huy

-Cô làm cái gì thế? My có chân có tay, ai quản đc cô ta? Còn cô? Có giỏi thì quản thử bạn mình đi. Quản ko đc cũng đừng có đổ lên đầu ng khác

Doanh ngạc nhiên lùi về phía sau nhìn cô nàng trc mặt. Càng nhìn càng thấy quen nhưng nhỏ ko biết đã gặp ở đâu. Q.Huy thì ngồi phịch dưới nền cỏ “Tất cả là tại mình, nếu nhỏ đi cùng mình sẽ ko xảy ra chuyện này”. Cả học viện xôn xao chuyện “sếp” mất tích. Tiếng nói chuyện của mọi ng khiến Q.Huy nôn nóng, hẳn lao nhanh về phía thác nước. Nhưng hẳn ko kịp đi đã bị Doanh kéo lại

-Cầm lấy-Doanh chìa hộp cứu thương mini cho hẳn-My hay vấp ngã, chắc giờ này đang bị bong gân hay trật khớp gì đó rồi

Hắn nhìn Doanh rồi cầm lấy hộp cứu thương lao đi. Doanh trở về trong lều của mình, thay 1 bộ quần áo vận động khác rồi cầm lấy đèn pin cùng 1 hộp cơm.Tất cả nhỏ bỏ vào trong ba lô theo hướng thác nước mà đi. Nhưng lại bị Toàn ngăn lại

-Mọi ng đã chia ra đi tìm rồi. Cậu ở lại đây đi.

-Đó là bạn tôi, tôi cũng muốn đi tìm nhỏ

-Hôm nay Doanh ko đi cùng mọi ng, sao cậu biết đường ra khỏi rừng? Ngoan ngoan ở lại đi

-Cậu ko cần quá xem thường tôi

-Đc rồi. Cậu giỏi tìm phương hướng. Nhưng bây giờ nước đều đang lên, mày đi qua thác nước sẽ rất nguy hiểm

-Thế đã là gì? Nguy hiểm hơn nữa tôi cũng phải đi. Tôi đã hứa sẽ ở bên cạnh, bảo vệ nó. Giờ trời đã tối, nó vừa đói vừa lạnh chắc chắn đang rất sợ hãi. Tôi phải nhanh chóng tìm ra nó

Nói rồi Doanh chạy nhanh hướng thác nước. Nhưng Toàn đã kéo Doanh trở lại. Hẳn ôm nhỏ vào lòng, luôn miệng nói

-Doanh ko đc đi, quá nguy hiểm.

-Cậu mau buông ra. Dương Toàn. Coi như tôi xin cậu, tôi cầu xin cậu, buông tôi ra đi. My đang rất cần tôi. Tôi cầu xin cậu đấy

Doanh vừa nói nước mắt vừa tuôn trào. Nhỏ cố gắng gạt đi nhưng ko thể nào gạt hết đc. 1 giọt lại 1 giọt, nước mắt cứ thế nối đuôi nhau thực hiện cuộc đua trên gương mặt nhỏ. Cả học viện chết điếng ng. Chuyện “sếp” mất tích cũng ko động trời bằng việc Doanh khóc. Doanh chưa bao giờ khóc, điệu cười của nhỏ cũng luôn mang vẻ châm biếm nên mọi ng vô thức luôn coi nhỏ là kẻ thống trị và phục tùng nhỏ 1 cách vô điều kiện. Nhưng hôm nay, nhỏ rơi nước mắt, mọi ng lại có 1 cái nhìn khác. Nhỏ vẫn chỉ là 1 cô gái, 1 cô gái

cần đc chở che và bảo vệ.

9. Chương 9

-HẢI MY. EM Ở ĐÂU. MAU LÊN TIẾNG ĐI. HẢI MY!

Q.Huy vừa đi vào rừng vừa hét lớn. Hắn đã đi suốt 7h đồng hồ nhưng vẫn chưa thể tìm thấy gì cả. Chợt hắn thấy phía dưới chân có thứ gì đó lóe sáng. Là 1 chiếc bikini. “Đây là bikini của My mà?”. Hắn bắt đầu soi đèn chung quanh thì thấy có hẳn 1 đống cỏ bị đè rạp xuống. Hắn vui mừng bước theo đống cỏ đó tới tới 1 cái hang. Bên trong có tiếng ng rầm rức khóc

-Hải My. Là em phải ko?-Q.Huy lên tiếng tự hỏi

-Anh Huy...huhu

Nhỏ từ trong hang lao nhanh ra ôm chầm lấy hắn và khóc. Nhỏ ôm chặt hắn như koala ôm cây vậy. Hắn cũng dờ dảnh nhỏ, vô nhẹ lên lưng nhỏ

-Anh đây. Ko sao, ko có chuyện gì rồi. Chúng ta trở về nào.

-Huhu, nhưng...chân em...-My hơi buông lỏng Huy ra 1 chút nhưng ko buông hẳn

Q.Huy nhìn xuống bàn chân đang tẩy đỏ của My. Hắn thở dài thấy hộp cứu thương ra băng bó lại cho nhỏ

-Bạn em rất giỏi, cô ấy đã dự đoán trc là em sẽ bị trật chân nên kêu anh mang hộp cứu thương theo

-Là Doanh hả anh? Cô ấy đã từng hứa sẽ bảo vệ tụi em nên cô ấy rất am hiểu tụi em

-Ra vậy, có lẽ sau này cô ấy sẽ nhẹ gánh hơn rất nhiều

-Sao vậy?

-Từ giờ trở đi, em sẽ do anh bảo vệ.

My cảm động tiếp tục ôm lấy Q.Huy. Sau 1 hồi cảm xúc dâng trào, 2 ng bắt đầu công cuộc ra khỏi rừng. Mặc dù ko nhìn thấy gì nhưng họ vẫn tin tưởng, mình sắp về tới gần nơi cắm trại rồi. Họ cứ thế đi. Q.Huy cõng My trên lưng còn My thì ngủ ngon lành trên vai Q.Huy. sau vài giờ đồng hồ vật lộn với bóng tối và cái lạnh ban đêm, 2 ng cũng an toàn trở lại tới chỗ cắm trại mặc dù lúc qua thác nước có bị trượt chân mấy lần nhưng may ko có chuyện lớn xảy ra.

-Doanh, My đã trở lại rồi-Minh vỗ nhẹ vai Doanh

-Ừm. Mình biết rồi-Doanh mệt mỏi nói rồi đi tới phía My đang nằm ngủ trên vai Q.Huy. Nhỏ đưa tay đón lấy My nhưng Q.Huy ngăn lại

-Doanh, từ nay, My sẽ do anh bảo vệ. Đc chứ?

Doanh ko đáp mà chỉ rút tay trở lại rồi quay đi. Câu nói của Q.Huy cũng giống như câu nói năm ấy của ng đó nói. Cũng vì tin tưởng câu nói đó mà nhỏ đã mất đi 1 ng bạn. Lần này nhỏ muốn tin tưởng Q.Huy 1 lần nữa. Nhớ tới ng đó, nhỏ quay lại nhìn cô nàng vẫn hay đi theo Q.Huy. “Giống, giống quá”

-Anh chưa ngủ à? Sao ko tiếp tục sự nghiệp của gái của anh đi-My sau khi đc ăn uống no đủ đã khôi phục bình thường, lúc này nhỏ lại thấy giận dữ với Q.Huy

-Em đang nói gì vậy?-Q.Huy ngồi xuống cạnh nhỏ bên bờ suối

-Anh lo hiểu hay giả vờ ko hiểu?-My liếc xéo

Q.Huy cười rồi vòng tay ra đằng sau ôm lấy nhỏ. Vẫn hành động nhẹ nhàng ấy nhưng nhỏ lại bị cảm động

-Em giận anh vì chuyện mấy cô nàng ấy à?

-Ko. Ai thêm giận chứ?

Nói xong nhỏ giã ra khỏi hần đứng dậy rồi đi về lều. Hần ngồi đấy cười nhìn khuôn mặt giận dữ nhưng đáng yêu của nhỏ.

Cuộc cắm trại xảy ra chuyện ko vui nên kết thúc sớm. Hôm lên đg, lúc sáng My rất vui vẻ và hớn hở. Thỉnh thoảng lại nhìn về phía hần nhưng hần cứ bị bao vây bởi đám mĩ nhân. Đến lúc xe dừng, nhỏ buồn bã thấy rõ. Cứ như ng vô hồn, nhỏ lên xe nhà mình về nhà. Suốt dọc đg, nhỏ ko nói gì. Về tới nhà, nhỏ ngâm mình trong làn nước lạnh băng để cả ng có thể tỉnh táo 1 chút. Đêm hôm đó, nhỏ bị sốt cao, nhưng bố mẹ nhỏ đều đi du lịch cả, ng làm thì nhỏ ko cho vào phòng. Cuối cùng, may mắn có L.Huy giở chứng qua nhà nhỏ tìm nhỏ nên nhỏ mới thoát chết.

Đang ngồi ở canteen, L.Huy buột miệng nói

-Nè. Con bé ôm rồi đó

-Ôm? Sao ôm? có nặng ko? Đã đi bác sĩ chưa? Đã uống thuốc chưa? Có ai chăm sóc ko?

-Bình tĩnh nào Q.Huy, Nghe L.Huy nói xong đã

-Nhỏ đang 1 mình ở nhà đó

Q.Huy đứng dậy chạy nhanh đi nhưng vừa tới cửa canteen hần lại vòng lại

-Này. Hôm kia là ngày gì thế?

-Hôm kia?-L.Huy ngơ ngác rồi bình tĩnh-À. Sn con bé đó mà. Nhưng ko hiểu sao hôm đó chẳng thấy mặt mũi nó đâu

Q.Huy nghe xong thì đơ ng vài giây rồi cũng chạy nhanh tới nhà My. Giờ thì hần đã hiểu rồi. Hóa ra hôm đó là sn nhỏ, thảo nào nhỏ giận hần. Mà cũng tại hần cả. Cái gì ko quên lại quên ngày sn nhỏ.

-Sao anh lại ở đây?-Phương Doanh giật mình khi thấy Q.Huy mờ hời nhể nhại đứng trc cửa nhà My

-My sao rồi? Còn sốt nặng ko?-Hần ko trả lời Doanh mà xộc thẳng vào nhà rồi chạy lên tầng, hần đi theo cảm tính thế nhưng ko ngờ lại đứng phòng nhỏ thật.

Hần đẩy cửa bước vào. Trong phòng, My đang nằm trên giường bệnh. Khuôn mặt trắng bệch. Hần chạy nhanh tới, đưa tay sờ lên trán nhỏ, thấy nhiệt độ có vẻ ko cao lắm, hần mới thở phào ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường. Hần cầm tay nhỏ áp lên má mình rồi nhìn khuôn mặt đang ngủ của nhỏ. Hần cứ ngồi mãi như vậy mà ko hay Doanh vẫn còn đứng bên cạnh.

-Chăm sóc nhỏ nhé-Doanh nói xong thì nhẹ nhàng rời khỏi phòng. Sau khi dọn dờ đôi điều với những ng giúp việc, nhỏ rời khỏi nhà My 1 cách lặng lẽ.

-Trời ơi, cái đầu. Sao mà đau dữ vậy nè?

Hải My tỉnh dậy thì bắt đầu ôm đầu kêu ca. Nhưng chỉ vài giây sau khi nhìn thấy ng con trai đang nằm bên giường mình. Đây là lần đầu tiên nhỏ dc nhìn thấy hần ngủ. Thật đáng yêu. Làn da hơi ngăm ngăm dăm nắng. Lông mày rậm, vầng trán cao, sống mũi vừa cao vừa thẳng. Đôi môi đỏ tươi hấp dẫn. Lần đầu tiên dc nhìn hần với khoảng cách gần đến như thế. Tim nhỏ đập nhanh liên hồi. Đúng lúc này thì hần tỉnh dậy

-Hôm qua anh ở đây...cả tối à?

-ukm-Hần trả lời ngắn gọn rồi áp tay lên trán nhỏ-À. Khỏi rồi. Em làm anh lo chết mất. Sao ko mở máy thế? Mấy hôm muốn liên lạc với em mà ko dc-Nhỏ cười khổ với hần nhưng hần lại vuốt nhẹ má nhỏ-Xin lỗi vì anh đã ko nhớ tới ngày sn của em. Chúc mừng sn muộn nha

-Dạ. Ko sao đâu anh

-Hải My này.

-Dạ?

-Em có yêu anh ko?

-Ko-Nhỏ ngượng ngịu đáp nhanh

-Vậy thích thì sao?

Nhỏ lắc đầu

-Thương có đc ko?

Nhỏ vẫn lắc đầu

-Nghĩa là ghét à?

Nhỏ cười nhìn khuôn mặt hấn phụng phịu.

-Đồ ngốc. Là tất cả.

-Đc nhiều thế cơ à?-Hấn ngạc nhiên nhưng cũng vui mừng

Nhỏ cười gật đầu ngượng ngùng. Hấn ôm lấy nhỏ rồi nhẹ nhàng trao cho nhỏ 1 nụ hôn ngọt ngào. 2 ng dần chìm vào thế giới của riêng mình 1 cách tự nhiên.

10. Chương 10

-Ê. Nhìn vợ Huy kìa?

-Đâu, vợ tao đâu?-L.Huy ngó nghiêng ngang dọc

-Điên. Vợ tao chứ vợ mày à?-Q.Huy cốc đầu L.Huy rồi chạy nhanh về phía nhỏ-Vợ ơi!

-Dạ, có vợ. Hi

2 ng cứ liếc mắt đưa tình rồi ôm ấp vuốt ve ngay giữa thanh thiên bạch nhật mà chẳng ngại ngùng gì. Nhìn mà choáng váng cả mặt mày. Doanh chỉ cười rồi cầm em laptop leo lên ngọn cây tiếp tục sự nghiệp game của mình. H.Anh và Uyên cùng bạn trai chuẩn lẹ kéo nhìn lâu đau mắt. CẢ bọn đang định tản ra thì 1 top nữ sinh tiến đến

-Hi Anh. Anh còn nhớ em chứ?-Cô gái lần trc ở buổi cắm trại chào Q.Huy

-Em là...là cô bé hôm trc bị ong đốt đó phải ko?

-Vâng. Em là Nhật Chi. Em rất cảm ơn anh, nếu hôm đó ko có anh thì em đã...

-Sao em lại nói vậy? Anh là Q.Huy, rất vui đc giúp đỡ 1 ng đẹp như em

-WOW! Hóa ra anh chính là Q.Huy của F5 ạ? Em là fan hâm mộ các anh đấy ạ, đc nói chuyện với anh em thật vinh dự

-Em quá khen...

.....

Câu chuyện vẫn tiếp tục. Bản tính lãng nhãng của Q.Huy lại trỗi dậy trong khi Nhật Chi là 1 cô gái vô cùng xinh đẹp và thuần khiết. So sánh My và Chi thì rõ ràng Chi vẫn nhỉnh hơn My 1 chút. Cũng từ sau buổi gặp mặt hôm ấy, hấn hoàn toàn lạnh nhạt với My. Những cuộc hẹn thưa dần và những cuộc cãi vã dần dần lên. Hấn vô tình tổn thương nhỏ mà ko hề hay biết. Để rồi đến khi nhận ra thì 2 ng đã cách nhau

1 khoảng cách quá xa. Hấn khiến nhỏ “trưởng thành” sớm nhưng lại bỏ rơi nhỏ ngay khi nhỏ vừa trưởng thành. Hấn dạy nhỏ yêu là thế nào và đau là thế nào? Hấn khiến nhỏ có những phút giây ngọt ngào như trên thiên đường nhưng ngay sau đó lại khiến nhỏ đau đớn tột cùng trong địa ngục. Hấn quá vô tâm.

Mùa mưa lại tới, nhỏ cũng chẳng buồn để ý bản thân đang có những thay đổi như thế nào. Nhỏ cứ dầm mưa mà đi. Khuôn mặt vô hồn ko biểu cảm.

-Ô đâu? Sao ko che?-Hấn cầm ô đứng trc mặt nhỏ

Nhỏ ngược mắt nhìn hấn rồi cười cổ lách qua ng hấn

-Em ko sao. Em thích như thế này, em thích mưa.

-Em làm thế chẳng may ốm thì sao?-Hấn kéo nhỏ lại

-Em đã nói là ko sao mà-Nhỏ gạt lên rồi vùng khỏi tay hấn. Hấn buông ô trong tay ra rồi giữ lấy nhỏ-Anh buông tôi ra. Tôi ko cần sự thương hại của anh. Đừng đụng vào tôi

-Hải My, nghe anh nói...anh xin lỗi, anh cũng ko muốn thế này đâu...anh...

-Anh ko cần nói gì cả. Ng có lỗi là tôi. Tôi ngây thơ tin tưởng vào tình yêu, thứ tình yêu mà tôi đã cho là đẹp nhất nhưng thực chất chỉ là quá xấu và quá bẩn. Là do tôi quá ngây thơ mới đi tin vào thứ tình yêu rẻ tiền đó

-Hải My. Em nghe anh giải thích

-Im đi, tôi sẽ ko bao giờ nghe những lời nói giả dối của anh nữa

Nhỏ cười ngạo mạn rồi bỏ đi. Hấn thì cứ đứng đó nhìn theo nhỏ cho tới lúc khuất bóng. Hấn thở dài “Có lẽ cô ấy sẽ hạnh phúc bên 1 tình yêu mới”. Hấn quay lưng bước đi về phía ngược lại với nhỏ.

Hải My vừa đi vừa khóc, nước mắt hòa cùng mưa chảy xuống khóe miệng nhưng nhỏ chỉ cảm thấy đắng. 1 vị đắng mà nhỏ chưa từng nếm qua bao giờ. Con tim nhỏ đau thắt lại. Nó đang rỉ máu bởi vết thương mà hấn mang lại cho nhỏ quá lớn. Sức lực nhỏ có hạn, nhỏ ko thể gánh đỡ 1 mình đc.

-Chúng mày ko thể tưởng tượng nổi. Anh ấy là 1 ng đàn ông thật tuyệt vời. anh ý chiều tao hết cỡ luôn. Anh ý yêu tao lắm

-Vậy à? Sướng thế?

-Ồ tao tưởng Q.Huy đang yêu “sếp” chứ?

-Mày đừng nói linh tinh. Anh ấy nghe thấy sẽ ko vui. Anh ấy chỉ yêu mỗi mình tao mà thôi. Tao là ng duy nhất trong trái tim anh ấy. Còn Hải My, chỉ là món đồ chơi thôi

.....

Đó là cuộc đối thoại của nhóm 3 cô nàng trong đó có Nhật Chi ở ngay bàn kế bàn của My cùng Doanh trong canteen. Doanh liếc qua cũng biết đó là quỷ kế của cô nàng Nhật Chi này. Nhưng My thì khác, nhỏ đang vô cùng đau lòng khi thất tình, lại nghe đc những lời nói của tình địch như vậy làm sao có thể chịu đc, nhỏ phẫn nộ và muốn bùng phát. Doanh nắm chặt lấy bàn tay nhỏ rồi nhìn nhỏ như tiếp thêm sức mạnh cho nhỏ. Nhỏ hiểu ý cũng cười rồi gật đầu với Doanh tiếp tục ăn kem. “Hải My, mày sẽ làm đc. Cố gắng lên. Chỉ là 1 thằng con trai thôi mà”

“Pằng...Pằng...chúu...chúu...bùm”

-Nói đi-Doanh vừa nghe đt vừa ăn kem, mặc cho những ánh mắt soi mói về nhạc chuông của mình

“Tiểu thư, đúng như những gì cô nói. Cô ta là Nhật Linh”

Doanh ko ngờ cả canteen lại im ắng như vậy. Và tiếng nói qua điện thoại của nhỏ đều để ọi ng ở gần đó nghe rõ. Hải My tò mò hỏi ngay

-Nhật Linh là ai thế?

-Nhật Linh chính là Đình Nhật Chi

Câu nói của Doanh vừa kết thúc thì cả canteen đều đổ dồn ánh mắt về phía Đình Nhật Chi. Cô nàng khuôn mặt tái mét, đứng dậy đi lại phía Doanh

-Cô điều tra tôi?

Doanh từ tốn cắt đứt rồi đứng dậy

-Đình Nhật Chi, con gái nuôi của Đình tổng tài, hiện đang thừa kế tập đoàn Vitek-Khoanh tay trư ngược Doanh nheo mày-Đình tiểu thư. Tôi nói ko sai chứ?

-Cô...-Chi ko biết nói gì, cô tròn tròn mắt nhìn cô gái trư mặt mà mình đã phải cố gắng tỏ ra ko quen biết

-Doanh, bà đang nói gì thế? Nhật Chi với Nhật Linh thì có gì đặc biệt?

-Tất nhiên là có rồi-Doanh nhếch mép cười-Bởi Nhật Chi chỉ là 1 tiểu thư bình thường còn Nhật Linh lại có cái tên đầy đủ là N-G-U-Y-Ễ-N _H-O-À-N-G _N-H-Ậ-T _L-I-N-H

-Nguyễn Hoàng? Cô ấy là ng nhà Hải My?-H.Anh và Uyên ko biết xuất hiện từ lúc nào, 2 ng cùng kinh hãi nhìn Nhật Linh

11. Chương 11

Lúc trư họ ko để ý nhưng bây giờ nhìn kĩ thì quả thật My và Lnh có khá nhiều điểm giống nhau. Cũng đáng ng cao, thon thả. Cũng khuôn mặt búp bê với làn da trắng hồng. Cũng mái tóc dài nhưng hơi quăn bồng bênh gọn sóng... Còn nhiều điểm khác nữa nhưng đến bây giờ họ mới nhận ra. Càng nhìn kĩ càng thấy My và Linh giống nhau

-Vũ Hoàng Phương Doanh. Cô nhất định phải vậy mới hài lòng sao?-Nhật Linh đỏ mặt bừng bừng nhìn Doanh.

-Nguyễn Hoàng Nhật Linh. Cô ko cảm thấy xấu hổ về hành vi của mình sao?-Doanh lạnh lùng nhắc lại

Nhớ tới ngày trư. Khi ấy cô chỉ mới 5 tuổi. Rồi xa bố mẹ và anh trai, cô đư 1 ng đàn ông lạ mặt nuôi dưỡng. Cô sợ hãi, trốn tránh mọi việc. Rồi 1 ngày, ng đàn ông mà cô gọi là “ba” đưa đến cho cô 1 ng bạn. Ng bạn ấy cũng gần gần tuổi cô, cũng là 1 đứa bé. 2 ng cùng chơi chung rồi cùng ăn chung, ngủ chung. Chỉ thẳm thoát trong vòng gần 3 tháng, 2 ng trở thành những ng bạn thân thiết. Đó là Doanh và Linh. Ngày đó, trong mắt Doanh, Linh là 1 bé gái đáng yêu và thuần khiết. Cô ngây thơ, rụt rè trong mọi chuyện chứ ko tinh quái như bây giờ, 1 bộ mặt gian xảo. Doanh từng hứa sẽ bảo vệ Linh nhưng ngày đó, chính mắt Doanh nhìn thấy 1 viên đạn xuyên thẳng qua ngực trái của Linh. Cô luôn nghĩ rằng, Linh-Đã chết.

-Cô ko có quyền phán xét tôi-Linh nói rồi quay ng rời khỏi canteen.

Nhưng khi Linh vừa quay lưng thì phía sau cô là Triệu Quang cùng Hồng Anh-Bố mẹ của Hải My. Cặp vợ chồng già nước mắt dâng đầy nhìn cô con gái đáng thương của mình

-Linh...con...-Hồng Anh nghẹn ngào, dịu dàng gọi Linh

Linh lúc trư còn sất đá nhưng nhìn thấy khuôn mặt chỉ trư khóc của bố mẹ mình thì cô lại ko thể nhịn đư, cô lao vào lòng Hồng Anh.

-Mẹ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

2 mẹ con ôm nhau khóc. Mọi ng đều yên lặng rời khỏi hiện trư. Những xa cách trong hơn 10 năm qua khiến giờ phút đoàn viên trở nên thiêng liêng. Họ ko nói gì nhưng thực ra họ đã nói rất nhiều. họ ko nói bằng

ngôn ngữ phát ra nơi cô họng mà nói bằng nhịp thở của trái tim, nói bằng ánh mắt ướt đẫm lệ hay những vòng ôm siết chặt. Họ thể hiện tình yêu của mình bằng hành động mà ko phải là lời nói. 1 tình yêu cao cả

Những ngày sau đó, My nghe Linh kể về cuộc sống vất vả và thiệt thòi ở Đình gia. My thấy thương chị vô cùng. Mặc dù vẫn đau lòng về việc ng yêu cũ có thể trở thành anh rể nhưng My tự nghĩ mình phải bù đắp cho chị, phải làm ông tơ bà nguyệt cho chị. Nhỏ quyết định rút lui

-Cô thật bỉ ổi-Doanh dựa lưng vào cánh cửa phòng Linh

-Tôi đã nói, cô ko có quyền phán xét tôi-Linh liếc xéo Doanh rồi tiếp tục-bây giờ mới chỉ là bắt đầu thôi. Nếu muốn cô có thể nói cho con bé. Tôi ko ngăn cản-Linh nhìn Doanh với 1 vẻ thách thức

Doanh cau mày thật chặt. Lần đầu tiên cô thấy tức giận mà ko thể trút bỏ đc. Cô gần từng tiếng với Linh

-Tôi đã từng thất bại 1 lần. Và tôi ko cho phép điều đó xuất hiện lần thứ 2

Nói xong nhỏ quay ng bước ra khỏi cửa

-Cả cô cũng ko ngoại lệ đâu-Linh cười xâu xa nhìn bóng Doanh đã biến mất sau cánh cửa gỗ

Học kì cuối cùng của năm học cũng trôi qua như bao học kì khác. Mọi chuyện cứ bình thản trôi qua, bình thản đến 1 cách lạ thường. Đây cũng là lúc mà Nhỏ thấy đc sự hạnh phúc và vui vẻ của hần khi ở bên chị nhỏ. 2 ng quấn quýt thân mật tưởng như ko thể dời xa, có vẻ hần luôn có 1 cảm xúc ngượng ngùng khi gặp nhỏ. Điều đó khiến nhỏ muốn cười, có lẽ nhỏ đã đền bù đc cho chị mình. Nếu nhỏ tiếp tục ở lại sẽ chỉ cản trở chị mình. Ko có nhỏ thì hần sẽ toàn tâm yêu chị nhỏ hơn mà cũng ko cần phải áy náy vì nhỏ. Tài sản ư? Nhỏ nhường hết lại cho chị. Nhỏ ko quan tâm tới tiền tài lắm. Bằng sức lực của nhỏ, ra ngoài chắc cũng ko chết đói đc.....

“Theo thông tin từ cảnh sát địa phương cho biết, ở vùng biển Nha Trang phát hiện xác 1 thiếu nữ khoảng 17 tuổi, khuôn mặt đã bị va đập đến mức ko thể nhận dạng. Cảnh sát đang tiến hành điều tra...”

Vừa ngồi xem tạp chí, Q.Huy vừa nghe tin tức thời sự

-Đạo này số ng tự tử càng ngày càng tăng thì phải-Q.Huy cảm thán

-Này, mày nói liệu cô gái đó có phải là Con heo ko?-L.Huy tò mò vớ cái remote đổi sang kênh khác

-Mày đang nói linh tinh gì thế?-Q.Huy đột nhiên nổi cáu

Nhớ tới thì cũng khá lâu rồi hần ko nhìn thấy nhỏ. Lần gần đây nhất là bao lâu nhỉ? Hần ko nhớ nữa.

-Tao chỉ đang suy đoán thôi

-suy đoán cái kiểu trù ẻo nhỏ thế hả?-Q.Huy lại càng hung tợn hơn

-Đấy ko gọi là trù ẻo. Dù gì thì nhỏ cũng ko ở nhà gần cả tuần nay rồi

-Cái gì?-Q.Huy ngỡ ngàng-Nhật Linh ko nói gì với tao cả

-Nhật Linh, Nhật Linh. Lúc nào cũng Nhật Linh. Mày có biết con bé đó là ai ko hả?

-Ko phải là chị gái Hải My sao?

-Trời. Thế mà gọi là yêu hả?-Cả 4 ng còn lại của F5 đồng thanh

-Chú ngây thơ quá đấy. Xin trình trọng thông báo cùng chú. Con bé đó là vợ chưa cưới của Mi Hee. Quý công tử của tập đoàn WJ đó. Biết chứ?

-Ko thể có chuyện đó. Nhật Linh ko thể nào lại lừa tao đc-Q.Huy lắc đầu cố gắng phủ nhận

-Dù anh muốn hay ko nhưng đó là sự thật

Cả 5 ng cùng quay lại nhìn, Doanh đang dựa ng vào khung cửa, 2 tay khoanh trc ngực với vẻ mặt âm trầm nhỏ nhìn hần. Còn hần thì choáng váng mặt mày. 2 mắt mở to hần ko thể nào tin lời nói của Doanh là thật nhưng khi trc mắt đc trình chiếu 1 đoạn video mà 2 nhân vật chính là Nhật Linh và Mi Hee thì lòng tin của hần sụp đổ hoàn toàn. Hần lao ra cửa, chạy đi đâu đó. L.Huy muốn ngăn cản nhưng Doanh kéo tay hần lại

-Đừng đuổi theo. Chỉ có anh ta mới biết đc, Hải My, đang ở đâu? Sự thật đã đến lúc phải phơi bày

Nhỏ để lại 1 câu nói đầy ẩn ý như vậy rồi bước đi. CẢ 4 thành viên của F5 nhìn nhỏ rồi lại 2 mặt nhìn nhau. Họ ko hiểu mà cũng ko muốn hiểu. Những chuyện phức tạp ấy tốt nhất là ko nên hiểu

Tại 1 căn nhà nhỏ bên bờ biển, Gia đình Q.Huy có 1 nhà hàng nhỏ ở đây

-Hải My

Hần hét to gọi theo cô gái đang đứng nhìn biển 1 cách chăm chú. Mái tóc cô đang chơi đùa cùng làn gió biển, ánh mắt cô nhìn về 1 nơi xa nhìn cô có vẻ cô đơn và hiu quạnh hơn

-HẢI MY-Hần gọi lớn hơn

Cô gái quay đầu lại, nhìn hần. 1 ánh mắt vô hồn nhìn hần ko xúc động. Cô gái bỏ chạy, hần đuổi theo. Nhưng vào lúc này ko hiểu thế nào hần lại ko thể bắt kịp nhỏ. Nhỏ đứng bên mỏm đá rồi quay lại nhìn hần

-Anh đừng tới đây

-Hải My, Em đừng làm điều dại dột

-Anh còn nhớ nơi này chứ?

Hần nhìn xung quanh rồi bắt giắc quỳ xuống

-My, cho anh 1 cơ hội đi em. Con ng ai cũng từng mắc sai lầm, em hãy cho anh 1 cơ hội để sửa chữa, để anh bù đắp lại lỗi lầm đã gây ra cho em. Đc ko?

-Anh im đi-My hét lớn-Tôi sẽ ko bao giờ nghe, ko bao giờ tin những gì anh nói nữa-My lắc đầu, 2 tay cô bịt chặt tay rồi cứ thế lui dần về phía sau

12. Chương 12

-Khoan đã. My. Em nghe anh nói. Giờ thì anh mới nhận ra ai là ng anh cần, đó là em. Anh cần em. My à. Khi biết em mất tích, tìm anh bất chợt nhói đau, 1 cơn đau anh chưa từng nếm trải. Em còn nhớ ko? Những ngày tháng thật vui vẻ của 2 chúng ta. Những lúc anh tuyệt vọng, chán nản, em đã đến bên anh, làm anh vui. Anh ko thể sống thiếu em đc. My, Anh yêu em!-Mắt hần đã bắt đầu ko cầm đc lệ, hốc mắt đỏ hồng.

-Im đi...Đủ rồi. Những ngày tháng qua anh hãy coi như giấc mộng đi. Tôi và anh vốn ko thuộc về nhau, cần gì phải níu kéo? Anh đi đg anh, tôi đi đg tôi. Chúng ta mãi mãi là 2 đg thẳng song song ko có ngày giao nhau

Nhỏ cứ nghĩ rằng mình đã có thể quên đc hần, có thể mỉm cười chúc phúc cho hần nhưng khi nhìn thấy hần, nhỏ lại ko kìm lòng đc. Nhỏ ko muốn hần thuộc về chị mình. Con tim nhỏ đau thắt từng cơn. Nó kêu gào đc giải phóng, đc chăm sóc và đc ủ ấm. Nhỏ ko thể làm đc những điều đó nên trái tim nhỏ ngày càng đau hơn. Những cơn đau lan dần ra mọi ngõ ngách trong cơ thể. Nhỏ ko chịu đựng đc nữa. Nhỏ kiệt sức rồi

-My, dừng lại đi

Tiếng Doanh kêu lên khiến My giật mình. Nhỏ dừng chân

-Mày có thể ra đi. Nhưng ko đc mang theo cháu tao. Nghe rõ chứ? Đứa bé là vô tội

-Cái gì? Cháu? Đứa bé?-My hoảng hốt nhìn Doanh

Hắn thì kinh hãi nhìn My. Đám bạn nhỏ cùng ng nhà đều đuối tới nơi. Mọi ng đều im lặng nhìn hoàn cảnh trc mặt

-Tự mình cảm nhận đi. Đứa bé đang ở trong cơ thể mày đấy

My bất giác cúi đầu xuống, đồng thời đưa tay lên vuốt cái bụng có vẻ hơi nhô lên của mình. Bây giờ nhỏ mới vỡ lẽ, nhỏ cứ nghĩ rằng mình béo lên nhưng ko ngờ là mình lại có thai. 1 sinh linh bé bỏng đang lớn dần trong bụng nhỏ, đó là kết tinh của nhỏ và hắn. Vô thức, nhỏ đưa mắt nhìn hắn

-My. Vì đứa con, em hãy cho anh 1 cơ hội đi. Đc ko em?

My mỉm cười, nước mắt nhỏ chảy dài, nhỏ đang định nói gì đó thì “Xoạt” 1 tiếng. Chân nhỏ dẫm vào khoảng ko

-AAAAAAAAAAAAAAAAAa

Hắn lao nhanh về phía nhỏ. Từ 1 ng đang quỳ trong tuyệt vọng, hắn lao nhanh tới chỗ nhỏ mà ko suy nghĩ gì. Nhìn bóng dáng hắn lướt đi như cơn gió, hắn nắm lấy eo nhỏ trc khi nhỏ kịp biến mất giữa đất trời. Xoay 1 vòng, hắn và nhỏ đổi vị trí cho nhau. Nhỏ đứng yên ổn bên bờ vực còn hắn thì ngã dần vào khoảng ko. Hắn nở 1 nụ cười thỏa mãn và sung sướng

-My. Hi vọng kiếp sau, anh sẽ có thể mang tới hạnh phúc cho em!

-KHÔNG! Anh Huy. Anh ko thể bỏ em đi...Anh phải cùng em chăm sóc con...anh đừng bỏ em 1 mình...anh Huy...

My hét lên, nhỏ muốn nhảy xuống theo Huy nhưng lại bị đám bạn nhỏ ngăn cản. Nhỏ khóc, nhỏ nắm lấy tay áo Doanh

-Doanh, cứu Huy đi...Bây giờ chỉ có Doanh mới có thể cứu đc anh ấy thôi...Mình cầu xin Doanh...Cứu anh ấy đi...cứu anh ấy cho My đi...huhu

Doanh nhẹ nhàng gỡ bàn tay của My ra khỏi tay áo mình. Cô đứng bên mép vực thẳm. Nhìn xuống những cọc đá nhọn đang đc sóng vỗ về bên dưới. Từng cơn gió biển mạnh mẽ dội lên ng cô, tiếng nói của cô lúc này ko có chút độ ấm

-My sẵn sàng từ bỏ tất cả để cứu hắn chứ?

-Ừ-My gật đầu liên tục-Với mình anh ấy là tất cả. Ko có anh ấy, mình sống cũng ko ý nghĩa. Anh ấy là ng quan trọng nhất của mình

Doanh cười khổ rồi quay lại, cô nâng My đang quỳ khóc đứng lên. Cô vuốt lại những sợi tóc mai cho nhỏ

-Xem ra, sau này Doanh sẽ bị cho ra rìa rồi

Doanh cười. Nụ cười tươi sáng nhất mà My từng đc thấy. Doanh quay vội lại phía vách đá

-Doanh. Con đang định làm gì vậy?-Tiếng Vũ hốt hoảng vang lên

-Ông về đi. Tôi ko muốn nhìn thấy ông-Doanh vừa nói vừa ngửa mặt lên trời-Số phận trêu ngươi để tôi trở thành con gái ông. Nhưng cũng từ đó, mang đến bất hạnh cho ng khác. Tôi...ko nên đến thế giới này

Dứt lời Doanh nhảy thẳng xuống vách núi, cô cũng nở 1 nụ cười thỏa mãn như nụ cười của Huy.

-KHÔNG, PHƯƠNG DOANH.....

Vũ kêu gào thảm thiết nhưng cũng ko thể thay đổi đc gì. Tính cách Doanh cương liệt ai cũng biết. Muốn ngăn cản cô là 1 việc còn khó hơn độn thổ.

.....

Phía dưới vách đá. Cả Huy và Doanh đều bị mắc vào 1 cột đá lởm chởm nhưng nhiều góc cạnh. 2 ng dùng tay nắm lấy những góc cạnh của cột đá rồi cứ thế, họ lơ lửng giữa trời và biển

-Sao em lại xuống đây? Đừng nói là em trượt chân nhé

-Nhớ anh nên em xuống thôi. Ko đc à?

-Thôi nào-Huy ngửa đầu nhìn lên trên rồi lại cúi đầu nhìn xuống dưới. Xong xuôi hẳn quay qua nhìn Doanh cũng đang làm giống mình, hẳn cười-Em đừng bắt trc anh vậy chứ?

-Ai thèm bắt trc cái dạng công tử lẳng nhăng như anh? Đừng tự đề ỉnh như vậy chứ?

-Haha. Đc rồi. Em ko bắt trc

-Chúng ta cách bờ vực 22,5m và cách bờ biển 21,6m. Anh nghĩ nên lên trên hay là xuống dưới?

-Em nói sai rồi-Huy cười nhìn Doanh-Chúng ta cách bờ vực là 23,67m còn cách bờ biển là 25m. bờ vực là 1 mỏm đá vươn ra ngoài nên đg đi sẽ là đg chéo. Hiểu chưa?

Doanh kinh ngạc nhìn Huy rồi lại nhìn vách đá. Quả thật cô ko nghĩ tới việc đó là mỏm đá dốc. Suýt chút nữa là cô tự dẫn xác đi gặp Diêm Vương rồi

-Anh biết cái thứ gọi là “khinh công” chứ?-Doanh hỏi Huy 1 câu ngoài lề

-Tất nhiên. Mẹ anh là 1 cao thủ đấy

-Ồ! Hi vọng anh ko làm mất mặt mẹ mình

.....

Trên bờ vực

-Tại sao lại như thế này?-Vũ hoảng hốt tự nói với bản thân mình

Mọi ng xung quanh đều tụ tập hết ở mỏm đá. Trên mỏm đá là những ng mà họ hầu như ngày nào cũng nhìn thấy qua TV, những ng có tiền.

-My, con đừng lo. Doanh là con gián, đánh ko chết. Con bé sẽ ko sao-Mẹ My an ủi nhỏ

-Bác gái, Q.Huy nhảy xuống vực rồi-L.Huy nắm tay 1 ng phụ nữ trung niên nào đó khiến mọi ng ngạc nhiên cùng nhìn lại

-Sophia, em đừng lo lắng. Thằng nhóc đó quá quen thuộc với vùng biển này-ng đàn ông trung niên bên cạnh an ủi ng phụ nữ

-Thằng nhóc này. Có phải là ăn no dừng mỡ ko?-Sophia mắng 1 câu rồi cũng đi lại phía mỏm đá

13. Chương 13

-Này. Đó là ai thế?-H.Anh hẩy vai L.Huy (2 ng này cùng tuổi, mà L.Huy là anh em họ hàng xa với Huyền Anh)

-Bố mẹ của Q.Huy đó. Cũng là bố mẹ chồng tương lai của con heo đó

-À!!!!!!-Mọi ng cùng “à” 1 tiếng vỡ mộng

Mọi ng đều đang chăm chú nhìn cặp vợ chồng mới xuất hiện thì thấy bà lùi lại phía sau. Tiếp sau đó, từ mỏm đá, 2 bóng ng cùng xuất hiện. 1 nam 1 nữ

-Anh Huyyyyyyyyyyyyyyy

My vừa hét vừa lao tới ôm chầm lấy Huy khóc nức nở. Doanh thở dài nhún vai

-Có ng yêu là quên bạn bè. Đúng là ng bội bạc

My đỏ mặt rúc đầu vào lòng Huy. Huy lườm Doanh 1 cái rồi giơ tay ôm lấy My. Mọi ng cùng cười. Bố Mẹ My chỉ nhìn con gái mình, họ biết con gái mình đã lớn thật rồi.

-Ôi. Thật cảm động-1 giọng nữ cao vang lên. Mọi ng đang đứng xem vội dạt sang 2 bên tạo thành 1 con đg hẹp cho ng đó đi lên

-Nhật Linh?

Đám bạn nhỏ cùng giật mình nhìn ng con gái vừa xuất hiện. Phía sau cô ta là 1 ng phụ nữ khác, ng phụ nữ này rất đẹp.

-Lâu ko gặp. Còn nhớ tôi chứ?

-Hà Thanh Tuyết. Cô muốn làm gì?-Bố mẹ của My cùng đồng thanh, đây là ng con gái ngày đó đã khiến ng bạn tốt nhất của 2 ng phải táng thân nơi biển sâu

-Triệu Quang, Hồng Anh. 2 ng vẫn hạnh phúc nhỉ?-Thanh Tuyết cười tươi rồi nhìn Công Vũ-Vũ, anh đang làm gì vậy? Cảm thấy hối hận rồi sao? Nếu biết sẽ hối hận thì năm đó anh đừng nên làm thế

-Bà im ngay-Doanh hét. Mọi ng cùng kinh ngạc nhìn nhỏ đang run rẩy, 2 tay nắm chặt thành nắm đấm-Bà nói thêm câu nữa thì đời này bà đừng mong đc sống yên

-OMG!-Tuyết làm bộ sợ hãi-Cô bé, đừng quá ngông cuồng. Cô bé khiến ta nhớ tới 1 ng, 1 ng mà ta ko bao giờ có thể quên

-Cô đừng nói nữa. Nếu năm đó ko phải cô thì cô ấy cũng sẽ ko...-Thu Trang ghen ngào (mẹ của Thảo Uyên)

-Thu Trang và Duy Dung (mẹ của Huyền Anh) cũng ở đây sao?-Tuyết bỏ nụ cười trên môi nhìn Vũ-Vũ Công Vũ. Nếu năm đó ko phải anh mang Nhật Linh đi thì sẽ ko có ngày hôm nay

-Con trai, con dâu. Chúng ta đi thôi-Sophia nói nhỏ với đôi bạn trẻ đang xem kịch hay

Tuy chỉ nói nhỏ nhưng mọi ng đều im lặng nên ai cũng có thể nghe thấy rõ ràng. Thanh Tuyết nhú mày nhìn ng phụ nữ trc mặt.

-Mẹ...nhưng mà...-Q.Huy khó xử nhìn mọi ng

-Thôi nào con trai. Chuyện thế hệ trc hãy để thế hệ trc giải quyết. Muốn tháo chuông phải tìm ng buộc chuông thôi

Đám trẻ đang định rời đi thì Tuyết lạnh lùng liếc Sophia

-Thôi nào Hoàng Anh. Cô còn định trốn tránh tới bao giờ?-trong giọng nói của bà đã có chút run rẩy

Sophia vẫn bình thản cười nhìn Tuyết

-Vị phu nhân này, có phải bà nhận lầm ng rồi ko?

-Tôi có thể nhầm tất cả mọi ng cũng ko thể nhầm cô. Hoàng Anh, cô còn ko chịu thừa nhận?-Tuyết liếc nhìn Nhật Linh

Nhật Linh cùng L.Huy nhìn nhau rồi L.Huy tiến lên nắm lấy Sophia, bà vẫn đứng yên cười.

-1 đứa bé thật nhiều sức sống

-Hoàng Anh. Cô có thể ko thừa nhận nhưng cha cô sẽ rất đau lòng đó-Tuyết cười đắc chí nhìn Sophia

-Đc rồi. Cô thắng. Nói đi. Cô muốn thế nào?

-Tôi thích tính cách này của cô

Những ng thuộc thế hệ trc nhìn Sophia mà đầy ngạc nhiên cùng vui sướng

-Hà Thanh Tuyết, bà đừng ở đó mà lên giọng-Doanh xen vào, cô căm ghét ng phụ nữ có cái tên Hà Thanh Tuyết này

-Con nhóc, ở đây ko có chỗ ày lên tiếng-Tuyết nhìn Nhật Linh.

Nhật Linh tiến tới khống chế Doanh. Doanh chỉ 1 chiêu, 1 chiêu duy nhất khiến Linh ko thể làm gì. Mọi ng giật mình. Sophia nhú mày nhìn cô bé trc mặt

-Nhật Linh, những chiêu thức này là tôi dạy cô. Cô lại dùng nó để đối phó tôi?-Doanh hừ lạnh-Ngu ngốc

-cô bé, có bản lĩnh-Sophia cười sáng khoái

-Hừ. 1 con nhóc mới lớn mà cũng muốn đối phó ta ư?

-Hà Thanh Tuyết, bà có khôn thì mau trao trả tài sản của Happy Rose lại cho ba tôi, còn nếu ko, thì cả tập đoàn của chồng bà cũng ko yên ổn với tôi đâu

-Mày lấy tư cách gì trao đổi với tao?-Tuyết tức thật sự

-Tôi lấy tư cách là đứa bé dc bà may mắn liệt vào danh sách “đỏ”. Lấy tư cách là ng kế thừa Happy Rose. Lấy tư cách là ng khai sáng Vitek, lấy tư cách là đại cổ đông của WJ, lấy tư cách là đối tác làm ăn của 3 tập đoàn hàng đầu thế giới...Xét về mặt nào, tôi cũng có tư cách hơn bà.

-Cái gì? Mày đừng có nói linh tinh. 1con nhóc vất mũi chưa sạch như mày sao có thể là Clever thần bí dc?

-Hà Thanh Tuyết. Bà tin chỉ 10p sau bà nhận dc giấy báo phá sản ko?

-Hừ. Con nhóc chết tiệt. Huy, mau khiến con nhóc đó câm miệng lại đi

L.Huy từ từ tiến lại phía nhỏ. Mọi ng cùng kinh ngạc nhìn Huy. Nhưng Huy vẫn cứ tiếp tục những bước chân chậm rãi của mình.

-Huy. Mày làm sao vậy?-Q.Huy ngạc nhiên nhìn thẳng bạn mà từ khi chuyển trg về đã “giúp đỡ” mình rất nhiều

-Doanh. Đừng ép anh-L.Huy ko trả lời Q.Huy mà nhìn Doanh với vẻ bất đắc dĩ

-L.Huy. Anh rất đáng thương.

-Doanh, anh biết em đang nghĩ gì. Nhưng...-Huy ngập ngừng nhìn Tuyết rồi lại nhìn Doanh-Nhưng đó là mẹ anh.

-Em biết-Doanh thở dài-Nếu đó ko phải mẹ anh thì giờ này bà ta đã ko thể có mặt ở nơi này rồi

-Doanh. Em ko cần phải đối chọi với mẹ anh. Anh có thể đảm bảo 1 cuộc sống đầy đủ cho em

-L.Huy. Anh và em cùng là 1 loại ng-Doanh nhìn thẳng vào mắt Huy

Mọi ng chỉ đứng đó nghe đôi bạn trẻ nói chuyện mà hoàn toàn chẳng hiểu gì. Ai cũng biết L.Huy là con trai Thanh Tuyết nhưng còn những điều sau đó thì họ ko thể hiểu dc, bao gồm cả chính bản thân Thanh Tuyết

-Huy, con còn làm gì vậy? Mau giữ lấy con bé-Tuyết nôn nóng thúc giục

Huy nhìn Tuyết với 1 vẻ cầu xin nhưng sau đó lại nhìn Doanh với 1 vẻ có lỗi. Chỉ cần ko phải mù thì ai cũng có thể nhìn ra Huy đang vô cùng khó xử. Doanh cứ thế đứng đó. Nhỏ và Huy nhìn nhau. Trong mắt ng họ có hình bóng của ng kia. Ai có thể tin dc nhỉ? Huy và Doanh là 1 cặp bài trùng. Cùng là những ng trẻ tuổi ưu việt, họ luôn âm thầm ở phía sau “giải quyết” những đối tượng đặc biệt mà các cơ quan chức trách ko thể làm gì dc. Những chứng cứ họ đưa ra khiến mọi ng ko thể đổ tội giết ng lên đầu họ. Họ đã làm những việc đó suốt 6 năm. 2 ng bên nhau đã 6 năm rồi

-L.Huy, Anh ko cần áy náy, em sẽ ko trách anh

-Doanh. Anh xin lỗi

Sau khi L.Huy đã có thể kiềm chế dc sự hoạt động của Doanh thì Tuyết cười 1 cách điên dại. Bà ta nhìn Hoàng Anh

-Hoàng Anh. Năm đó cô lấy đi tất cả của tôi, giờ tôi sẽ cho cô nếm trải mùi vị đó. Mùi vị bị mất tất cả

-Thanh Tuyết, mọi chuyện đều đã là quá khứ, cô còn định ôm mối hận đó tới bao giờ?-Sophia nhú mày nhìn Tuyết

Tuyết cười haha rồi đi lại phía Doanh. Bà ta rút từ trong cổ Doanh ra 1 sợi dây chuyền màu trắng. Mặt đá trên sợi dây ko phải bằng các loại đá quý nào mà chỉ là 1 miếng thủy tinh. Viên thủy tinh sử dụng các góc cạnh để viết thành 1 chữ “Ánh Dương” dưới các góc độ sáng. Sophia nhìn thấy sợi dây mà vô cùng bất ngờ.

-Đây...đây là.....

-Đúng vậy. Sao? Ko tin đc đúng ko? Nhưng sự thật là vậy. Con nhỏ đó chính là con gái cô

Hoàng Anh ngạc nhiên nhìn Doanh. Nhưng Doanh ko nhìn bà, nhỏ chỉ nhìn chăm chăm vào sợi dây chuyền. Năm đó cái chữ Ánh Dương kia là do cô vô tình phát hiện ra. Cô ko hề nói cho ai biết. “Tại sao bà ta có thể biết đc việc đó?”

-Sophia, em hãy bình tĩnh lại đã. Cho dù có phải con gái chúng ta hay ko thì việc đầu tiên là phải giải quyết chuyện này đã

Đc chồng an ủi, Hoàng Anh dần lấy lại bình tĩnh. Bà nhìn Thanh Tuyết rồi đột nhiên cười lạnh lẽo

-Hà Thanh Tuyết. Tại sao cô ko thay đổi gì vậy? Dù là năm đó hay bây giờ, cô đều luôn hành động 1 cách ngu ngốc như vậy.

-Cô có ý gì? Nếu ko phải cô luôn nhúng tay vào chuyện này thì năm đó ng đứng trên đỉnh cao của danh vọng và quyền lực đã là tôi. Vì cô mà tôi đã mất tất cả-Tuyết cảm giận nhìn Hoàng Anh-Huy, mau ném con bé xuống biển

-Mẹ. Dưới đáy biển là rất nhiều đá ngầm, nếu ném xuống thì...

-Câm miệng. Ta nói ném thì cứ ném. Sao lải nhải nhiều thế?-Tuyết 2 mắt đỏ ngầu nhìn Huy

Huy kinh ngạc nhìn Tuyết 1 cách trân trối. Tuyết thấy con mình ko chịu làm theo thì cô thẳng tay đẩy mạnh Doanh xuống biển. Bà ta hành động mà quên 1 điều, L.Huy đang ở phía sau Doanh. Bà ta làm thế thì cả L.Huy cũng sẽ chung 1 số phận với Doanh, thậm chí còn có thể là tồi tệ hơn

-Không. Thanh Tuyết, cô đang làm gì vậy hả?

Mọi ng cùng đồng thanh khiến Thanh Tuyết tỉnh ngộ. Bà ta sợ hãi nhìn đôi bạn trẻ đang chơi với sắp ngã xuống. Doanh nhìn rõ, cô thấy đc 1 nét hối hận chợt vụt qua trong mắt Tuyết. Nhưng mọi chuyện đã ko còn kịp nữa rồi. Trong khi Doanh đang đếm ngược chờ sự đau đớn đến với mình thì L.Huy ở phía sau cô đạp chân vào vách núi rồi nhảy lên 1 cái. Cả 2 ng đã hoàn toàn yên ổn ở trên vách núi

-Hà Thanh Tuyết. trận này bà thua rồi. Tại sao vẫn còn cố chấp như vậy?

-Ta ko cam tâm, ko cam tâm bị mất tất cả như vậy

-Năm đó cô mất đi là danh vọng và quyền lực. Đó chỉ là những thứ phù phiếm chết ko thể mang theo. Tại sao cô cứ cố cưỡng cầu? Tại sao cô ko biết cách vui vẻ mà chấp nhận cuộc sống hiện tại? cô có 1 ng chồng hết mực yêu thương, 1 ng con hiếu thảo. Cô có biết đó là hạnh phúc mà bao nhiêu ng đến cả năm mơ cũng ko có đc ko?

Tuyết vô thức nhìn sang L.Huy, cậu con trai mà bà yêu thương.

-Mẹ. Bây giờ dừng lại vẫn còn kịp-1 giọng nam lạ cất lên.

Mọi ng nhìn về phía phát ra tiếng nói. Dương Toàn đang đứng đó. 2 tay đút trong túi quần, chiếc mũ đội lệch trên đầu, cậu tiến dần lại phía Tuyết

-Mẹ. Anh...rất thích Doanh.

Ko chỉ Tuyết mà tất cả mọi ng đều ngạc nhiên quay qua nhìn L.Huy. Huy chỉ cười mà ko nói gì. Đây ko biết là lần thứ bao nhiêu L.Huy bị hiểu nhầm như vậy?

-Haha. Em đã nói mà anh ko chịu nghe. Giờ thì thế nào?-Doanh ôm bụng cười nhìn L.Huy

-Em đừng cười như vậy chứ? Nghe ko có cảm tình 1 chút nào cả-L.Huy cau có nhìn Doanh

-Haha-Doanh vẫn cười-Thôi đc. Thôi đc. Lần này em sẽ hi sinh vì anh mà giải thích 1 lần.

-Thôi em đừng nói

-Sao vậy? Em có lòng tốt mà

-Nhìn mặt em gian như vậy, anh nào dám tin tưởng?

-Haha. Chỉ anh là hiểu em nhất

-E hèm-L.Huy ko thèm để ý tới Doanh nữa-Thực ra...

-Thực ra anh là 1 tên GAY phải ko?-Hải My tròn mắt ngây thơ nhìn L.Huy

Mọi ng chết đứng ng. Khoảng 10s sau thì

-Hahahahaaaaaaa-Doanh cười như điên như dại nhìn L.Huy đang có khuôn mặt ngày càng biến sắc

-Hải My. Em nói vậy mà nghe dc à? Uống công anh thương yêu em như vậy

-Thế ko thì là gì? Chẳng lẽ anh ko phải bị GAY mà là anh thích 1 cô gái khác sao?-My bĩu môi

-Này. Mày úp úp mở mở mãi làm gì. Nói nhanh lên. Bức xúc lắm rồi đó-Q.Huy ôm My trong lòng mà nhìn L.Huy bằng ánh mắt “khinh thường”

-Vợ chồng nhà chúng mày mới là khiến cho ng ta bức xúc-L.huy bực mình

-hơ. Anh đừng đổ oan cho ng có tội như vậy chứ?-My chớp chớp mắt nhìn L.Huy

L.Huy vỗ trán lắc đầu ko nói nên lời. Doanh sau khi đã hồi phục lại hơi thở từ trận cười của mình thì bắt đầu chậm rãi giải thích

-Thực ra. Anh Huy ko có cảm tình với cả nam lẫn nữ, hay nói cách khác, anh ấy bị vô cảm

-VÔ CẢM?-Mọi ng cùng đồng thanh

Sau khi nhận dc cái gật đầu của Doanh thì mọi ng cùng trầm tư suy nghĩ về vấn đề “vô cảm” của L.Huy. Trong lúc đó, Dương Toàn đến bên cạnh Thanh Tuyết rồi nói khẽ nói với bà

-Mẹ. Anh thực sự thích Doanh. Mẹ nhìn ánh mắt của anh sẽ thấy, ánh mắt đó chưa từng rời khỏi ng Doanh. Nó cũng giống như ánh mắt mà bố vẫn thường dùng. Mẹ. Có thể dừng lại ko?

-Toàn à! Mẹ thực ko nghĩ...mẹ thực ko nghĩ L.Huy...nó...nó lại thích con bé đó-Tuyết nghẹn ngào nhìn cậu con trai

-Mẹ. Con cũng nói với mẹ luôn. Ko chỉ anh mà cả con cũng vậy

Tuyết hơi kinh ngạc nhìn Dương Toàn rồi lại nhìn Doanh, bà thở dài

-Đó cũng ko phải chuyện lạ. Cô bé có 1 sức hút vô hình. Sức hút đó phát ra từ nội tâm nên mọi ng vô thức bị nó thu hút.

-Mẹ. Tác thành cho chúng con nhé

Tuyết lắc đầu

-Mẹ sẽ ko nhúng tay vào chuyện này nữa. Các con đã lớn, cần phải có trách nhiệm với hành động của mình. Mẹ tin các con sẽ biết thế nào là đúng thế nào là sai. Đừng đi vào vết xe đổ của mẹ

-Mẹ!-Toàn ôm Tuyết vào lòng-Con yêu mẹ!

-Ừm. Mẹ cũng yêu con-Tuyết vỗ vỗ bả vai Dương Toàn

Mọi chuyện cứ thế êm đẹp trôi đi. Thanh Tuyết trở về bên cạnh chồng, ngoan ngoãn làm 1 ng vợ hiền. My sau khi trở về thì chuyển luôn tới ở nhà Hoàng Anh. Mọi ng nhanh chóng làm 1 lễ đính hôn nho nhỏ cho đôi bạn trẻ. Huyền Anh và Thảo Uyên đồng thời cùng Quang Minh và Phạm Tuấn ra nước ngoài du học. Về phần Doanh, sau khi kiểm tra ADN phát hiện cô là con gái của Hoàng Anh thì cô đột nhiên biến mất tầm cùng với anh em L.Huy.

Cuộc sống êm đềm trôi qua mãi cho tới khi My chuyển dạ rồi 2 bé nam cùng 2 bé gái chào đời. Vâng. My mang thai 4. cả 4 đứa bé khi chào đời mang tới 1 niềm vui vô hạn cho những ng trưởng thành. Lễ đầy tháng. Những ng của 2 thế hệ cùng tụ họp. Họ gặp nhau, cười đùa và nói chuyện về những tháng ngày đã qua. Câu chuyện trong quá khứ đã trở thành 1 hồi ức để họ nhớ về. Con ng sống là luôn vươn tới tương lai. Bởi vậy tương lai của mỗi “đứa trẻ” lại trở thành đề tài đc bàn luận sôi nổi của những bậc phụ huynh đáng kính.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/su-tro-lai-cu-nga-nuoc-2>